

Αλλόκοτος ~ ΕΝΑ γοτθικός Έπος

από τον GE Graven

Κεφάλαιο XX

[Τελευταίο Κεφάλαιο του Βιβλίου 1: Ανάσταση]

~Ο Λάζαρος ακολουθούσε το πρασινωπό, λαμπερό Φάντασμα του Λόρδου Μεδίκου καθώς πετούσαν νότια, σε μια ακτογραμμή καλυμμένη με κωνοφόρα και προς το λιμάνι του Αγίου Μαξίμου. Στα δεξιά του, είδε την αμυδρή και ακανόνιστη άκρη της ακτής, με τους πολλούς κολπίσκους και τις χερσονήσους της. Και στην γρήγορη πτήση του, η ακτογραμμή θα μπορούσε να φανεί σαν μια αναπηδούσα θολούρα, που πηδούσε πέρα δώθε, ξανά και ξανά. Και ακόμα και με αυτόν σε κίνηση, στα αριστερά του, ο απέραντος ωκεανός και ο κατακόκκινος ορίζοντάς του φάνηκαν στο μάτι του σαν ακίνητο θαλασσινό τοπίο. Παρόλα αυτά, ο Λάζαρος ένιωσε μια ανεπαίσθητη, σχεδόν ανεπαίσθητη διαβάθμιση σε εκείνη τη λεπτή κόκκινη γραμμή της αυγής. Η αυξανόμενη λάμψη και η αυξανόμενη ζέση του σχεδόν προειδοποίησαν για έναν φλογερό και πύρινο δράκο, σε βιαστική ανάβαση, αποφασισμένο να κάψει το πρόσωπο της γης με το θανατηφόρο φως της ημέρας.

Ο χρόνος κυλούσε κάτω από φτερά τυμπάνου και ο ρυθμός της αγωνιώδους καρδιάς του Έλτζο σημάδεψε σχολαστικά το πέρασμά του σε κλάσματα. Ο Λάζαρος πέταξε μπροστά, ακόμα και όταν οι πιο απομακρυσμένες άκρες των ανατολικών σύννεφων έλαμπαν σε σαρωτικές αποχρώσεις του κόκκινου που θα μπορούσαν να μοιάζουν με ένα κολάζ από κολοσσιαίες κηλίδες αίματος, λερωμένες στην κάτω πλευρά του Ουρανού. Διπλασίασε το βήμα του, ακολουθώντας τον ρυθμό του Μέντιτσι, ωστόσο το Φάντασμα συνέχισε

σκόπιμη και αδιάκοπη βιασύνη. Λεπτές γραμμές ακτινοβολούσαν από τον ορίζοντα προς τη θάλασσα, απλώνοντάς τες προς τα έξω και μέσα από τους σκοτεινούς ουραμούς με μια ομοιότητα των αρχών ενός τερατώδους, πύρινος ιστός αράχνης. Τεράστια ρεύματα ανατολής ηλίου έσκιζαν τον ουρανό, και τόσο μεγάλη τελικά ήταν αυτή η ουράνια επίδειξη της αυγής, που, από μακριά, η σιλουέτα του Λαζάρου θα μπορούσε να μοιάζει με τη σκιά ενός σκόρου μπροστά στη λάμψη ενός τεράστιου ηφαιστείου.

Ο συναγερμός του Λαζάρου μετατράπηκε σε τρόμο — και σε πανικό, όταν φώναξε: «Μέντιτσι, δεν υπάρχει άλλος χρόνος!»

«Λίγο ακόμα, Λάζαρε!»

«Όχι· πρέπει να κατευθυνθώ προς την ενδοχώρα!»

«Όχι! Ακριβώς εκεί είναι», αναφώνησε ο Μέντιτσι, δείχνοντας μπροστά του προς μια προεξοχή βράχων που σχημάτιζαν μια μακριά χερσόνησο. «Σχεδόν την πλησιάζουμε! Σπεύσατε!»

Ο Λάζαρος έσφιξε το σαγόνι του, έσφιξε τους ώμους του, έσκυψε στον άνεμο και όρμησε μπροστά με νέα ταχύτητα. Έπεσε χαμηλά και άπλωσε την επιφάνεια της θάλασσας, κρατώντας σφιχτά τη φτέρνα του Μεδίκου. Μαζί, κύκλωσαν το βραχώδες ακρωτήριο και έστριψαν δυνατά. Φτερά εκρήγνυνται πάνω από τον ωκεανό καθώς ο Λάζαρος σκόρπισε ένα σμήνος από πουλιά που ζούσαν στους βράχους. Ξέσκισαν τα ξαφνιασμένα φτερά τους, κάλυψαν τον πετρώδη ισθμό και έστριψαν πιο βαθιά στην ενδοχώρα για να πλεύσουν σε έναν κόλπο ρηχής, πρασινωπής θάλασσας. Ο όρμος ήταν γεμάτος με μικρά, τυχαία διάσπαρτα νησιά που θα μπορούσαν να μοιάζουν με υπαρξιακά παρουσιασμένα, σωρούς από σημαδεμένους και γυμνούς βράχους που έμοιαζαν με καμπαριάρια. Όλα μαζί, στέκονταν στον κόλπο σαν καμένες από τον ωκεανό γκριζες ταφόπλακες, που υψώνονταν από το ευρύτερο πράσινο ενός υδάτινου τάφου.

«Είναι εκεί!» Ο Μέντιτσι έδειξε ένα ζευγάρι κοντινών νησιών που, μαζί, θα μπορούσαν να έμοιαζαν με μια σειρά από κάτω κυνόδοντες, γεμάτους με κοπτήρες, υψωμένους προς τον ουρανό. Ένα στενό χάσμα από πιο σκούρα νερά χώριζε τους πετρώδεις σχηματισμούς. Και καθώς ο Λάζαρος πλησίαζε τον ωκεανό ανάμεσα στα δίδυμα νησιά, εντόπισε μια ευδιάκριτη και φαινομενικά μετατοπισμένη κηλίδα μιας δομής που, από το συνεχώς προχωρημένο σημείο θέασής του, μεγάλωνε σε λεπτομέρειες.

«Τι νομίζεις;» ρώτησε δυνατά ο Μέντιτσι καθώς έπεφτε δίπλα στον Λάζαρο. «Είναι κατάλληλο καταφύγιο και κρυμμένο σε κάποιο σημείο, έτσι δεν είναι;» Στις σκιές των βράχων, ο Λάζαρος σημάδεψε τα ερείπια ενός γέρνου οδοντωτού πλοίου, βυθισμένου στην πρύμνη και προεξέχοντος στην πλώρη.

Από τη μοναδική γωνία που είχε στο νερό, το πλοίο θα μπορούσε να είχε εμφανιστεί, αποφασισμένο να πλεύσει κατευθείαν στον βόρειο ουρανό, αν δεν τον κρατούσαν μακριά τα κύματα του ωκεανού. Ο Λάζαρος επιβράδυνε για να επιθεωρήσει καλύτερα τα στραβωμένα συντρίμια.

Οι λεκιασμένες σανίδες του κύτους μαρτυρούσαν μια κάποτε επίπεδη γραμμή νερού, και ακριβώς από κάτω, μια κουβέρτα

Από τις κάτω πλευρές της προεξέχουσας πλώρης προεξείχαν λευκές πεταλίδες, δίνοντας στο αναποδογυρισμένο και σπασμένο πλοίο την παρόμοια εμφάνιση με μια οστεώδη λευκή γενειάδα. Και υπήρχαν περισσότερα, όσο μικροσκοπικά κι αν ήταν στην όψη, που υποδήλωναν ότι το πλοίο δεν ήταν εξ ολοκλήρου ένα άψυχο κέλυφος πλοίου. Ο Λάζαρος εντόπισε μεγάλα σχοινιά κάνναβης που διέσχιζαν το καλυμμένο με φύκια κατάστρωμά του, ακόμα στερεωμένα σε διάφορα μέρη του πλοίου. Υπήρχαν και άλλα μόνο μερικώς δεμένα, με τα άδετα άκρα τους να κρέμονται πάνω από την πρύμνη του και να κρέμονται ελεύθερα στα πιο σκοτεινά νερά. Ρυθμικά κύματα από ζοφερά κύματα ταλαντεύανε τα ξεφτισμένα σχοινιά έτσι ώστε να κινούνται αρμονικά και να μοιάζουν με μια σειρά από ανυψωμένα και χορευτικά φίδια.

Συνολικά, το πλοίο μπορεί να φαινόταν αξιοσημείωτου μεγέθους. Ωστόσο, δεν ήταν κατάλληλο για ναυσιπλοΐα ώστε να μπορεί να αντέξει μεγάλα ωκεάνια ταξίδια, αλλά περισσότερο μιας μάρκας... να έχει ξεπεράσει τις γαλήνιες θάλασσες των ακτών ανάμεσα στα επαρχιακά παράκτια λιμάνια. Παρ' όλα αυτά, στην εξαιρετικά άθλια κατάστασή του, το πλοίο δεν διέθετε πανιά ή κατάρτι. Υπολείμματα ενός καταστρώματος ήταν κατεστραμμένα πάνω στο κύριο κατάστρωμά του. Και, πάνω από τις περισσότερες πλατφόρμες που ήταν καλυμμένες με φύκια και τα σπασμένα τοιχώματα από κάγκελα, τμήματα από αποξηραμένα κουφάρια ψαριών ήταν σκορπισμένα ως πιθανή απόδειξη προηγούμενων γευμάτων γλάρων.

Ο Μέδικι άναψε το κύτος καθώς ο Λάζαρος έκανε ξανά τον κύκλο του για να επιθεωρήσει καλύτερα το κύτος για τυχόν ρωγμές και, ικανοποιημένος από το φαινομενικά άρτιο πλοίο, ενώθηκε με τον Μέδικι στο κύριο κατάστρωμα. Σανίδες έτριζαν κάτω από το νέο του βάρος. Ο Μέδικι βάδιζε βαριά και αθόρυβα προς το αμπάρι αυτού του πλοίου. «Εδώ μέσα», φώναξε πίσω πριν εξαφανιστεί μέσα. Ο Λάζαρος τον ακολούθησε ελαφρά, με τις σανίδες της βεράντας να βουίζουν με κάθε σταθερό βήμα του. «Δεν με νοιάζει», γκρίνιαξε, ακόμα λαχανιασμένος από την πτήση. «Είναι ασφαλές;» Έριξε τον ιδρώτα από το μέτωπό του και χάιδεψε έναν κόμπο στο μέτωπό του. «Είναι αρκετά ασφαλής για μια μέρα», φώναξε ο Μέδικι από κάτω, η φωνή του αντηχούσε στο αμπάρι του πλοίου. «Και η κοιλιά της είναι σκοτεινή σαν τη νύχτα — κατάλληλη για τη θλίψη σου, εγώ «Συγκεντρώσου». Ήχοι χτυπήματος και χτυπήματος διαπερνούσαν το κατάστρωμα, θόρυβοι σαν αυτούς των αρθρώσεων των δακτύλων πάνω στο ξύλο, όταν η πνιχτή φωνή του Μέδικι πρόσθεσε: «Το κύτος του είναι γερό, δεδομένης της πεσμένης του κατάστασης. Υποψιάζομαι ότι αυτά τα νησιά την γλίτωσαν από το κύμα πολλών τρικυμιών. Και γέρνει λίγο αυστηρά· ωστόσο—Λάζαρε; Γιατί παραμένεις στην κορυφή;»

Μέσα στο πέπλο των νησιωτικών σκιών, ο Λάζαρος έριξε μια τελευταία ματιά σε γυμνούς βραχίδια σχηματισμούς προτού κατέβει στα σκοτεινά βάθη της κοιλιάς του σκάφους. Όλο αυτό το διάστημα, παραπονέθηκε, «Καθώς δεν είμαι ένα Spectre Medicci χωρίς φτερά που αιωρείται, πρέπει να παίρνω ανάσα κατά καιρούς».

Το Φάντασμα γέλασε πλατιά. «Πετάς τόσο βιαστικά, Λάζαρο. Ποτέ δεν το υποψιαζόμουν».

Ο Λάζαρος έβαλε βαριά τις μπότες του στο πάτωμα του κύτους, γύρισε και σταύρωσε τα χέρια του.

κοίταξε άδεια προς τον Μέδικι. «Παραλίγο να πεθάνω από τον ήλιο. Σκότωσα ένα πουλί με το κεφάλι μου. και παραλίγο να σωριαστώ στη θάλασσα. Και τώρα θα πρέπει να γελάσουμε γι' αυτό;»

Ο Μέντιτσι ρουθούνησε και σταμάτησε την ευθυμία του με την ίδια ανάσα, ενώ τραβούσε αρκετά σφηνωμένα φτερά γλάρου από τα μαλλιά του Λάζαρου. «Συγχώρεσέ με Λάζαρο. Δεν σε είδα ποτέ να πετάς πάνω σε πουλί. Τραυματίστηκες;»

«Καλύτερο από το πουλί», απάντησε ο Λάζαρος, ελέγχοντας ξανά το ροζ εξόγκωμα στο μέτωπό του. «Δεν θέλω να υποτιμήσω τις ατυχίες σου, Λάζαρε.» Ο Μέντιτσι πλησίασε τον Λάζαρο και εξέτασε το μέτωπό του. «Ίσως, μετά από διακόσια χρόνια, η νέα σου συντροφιά να έριξε νέο φως στη δική μου θλίψη. Παραδόξως, τώρα φαίνεται ότι έχω βάσιμους λόγους να φοβάμαι τον θάνατο. Και μαζί με αυτόν, νιώθω πιο ζωντανός. Όχι τον δικό μου θάνατο, να ξέρεις, αλλά τον δικό σου. Άλλωστε, αν εσύ χανόσουν, τότε σίγουρα θα χανόμουν κι εγώ, μαζί με την καημένη μου Σοφία.» Ο Μέντιτσι καθάρισε τον λαιμό του, έπιασε τα χέρια του και του έδωσε έναν σοβαρό όρκο: «Λάζαρε, σου δίνω τον λόγο μου ότι ποτέ δεν θα σε οδηγήσω εν γνώσει μου σε κακό δρόμο.»

Ο Λάζαρος χαμογέλασε αδύναμα και έγενεψε καταφατικά. Το Φάντασμα έδειξε την τύχη του Λάζαρου με ανοιχτές αγκάλες. «Ορίστε, λοιπόν, με ένα μικρό εξόγκωμα στο μέτωπο, αλλά αρκετά ασφαλής από τον ήλιο, έτσι δεν είναι;»

Ο Λάζαρος έπεσε βαθιά στις αισθήσεις του — η μύτη του γεύτηκε τον υγρό και αλμυρό αέρα, με το μείγμα μυρωδιών που προέρχονταν από φύκια, ψάρια, σάπιο ξύλο και τον γλυκό ιδρώτα στα ρούχα του. Ευτυχώς, η τελευταία από την επίμονη δυσσομία του ψαρά είχε εξαφανιστεί από τα ρούχα του. Ένωσε τις κρύες σταγόνες ιδρώτα στη σάρκα των φτερών του, που τώρα παγώναν στο σκοτεινό, δροσιμένο από τον ωκεανό αμπάρι. Οι κόρες των ματιών του φούσκωσαν διάπλατα στο σκοτάδι και τα εσωτερικά χαρακτηριστικά του πλοίου πήραν μορφή. Μπορούσε να δει ότι ο Μέδικος έλεγε αλήθεια — η κοιλότητα του πλοίου φαινόταν συμπαγής, με τα πλευρά και το κέλυφός του καλά σφραγισμένα. Το Φάντασμα γέλασε. Μπορούσε να νιώσει την αφύσικη γωνία των ποδιών του. Και μελέτησε το δάπεδο για να διαπιστώσει ότι η πιο μακρινή του σανίδα εξαφανιζόταν κάτω από μια λίμνη στάσιμου μαύρου νερού που κάλυπτε όλο το πλάτος της πίσω πλευράς του αμπαριού. Γύρισε και επιθεώρησε το στενότερο μπροστινό μέρος του δαπέδου του αμπαριού, το οποίο βρισκόταν ψηλά και στεγνό. Κοίταξε από πάνω, μέσα από την είσοδο του αμπαριού, για να δει τον γυμνό ουρανό και τα εκτεθειμένα αστέρια του. Έπειτα γύρισε προς τον Μέδικι και έδειξε προς «Δυστυχώς, ο ήλιος ανατέλλει και στην πιο λαμπερή του λάμψη, θα κάψει αυτό το σκοτάδι — και εμένα, μαζί του.»

Ο Λάζαρος έκανε μια κίνηση να βγει από την επιφάνεια όταν ο Μέδικος όρμησε και τον σταμάτησε. «Μην ανησυχείς· επιτρέψτε μου. Ξεκουράσου». Το Φάντασμα χαμογέλασε πονηρά και του ψιθύρισε την κρυπτική, ρυθμική και φιλοσοφική σοφία ενός γιατρού : «Όπως κάθε ασθένεια προκαλεί την τελική της κατάρρευση, μέσω της θεραπείας, έτσι κι εμείς θα μπορούσαμε να κακομεταχειριστούμε τις ατυχίες μας και έτσι να δώσουμε ανυψωθείτε σε ανακούφιση και ευκολία.

«Και τι σημαίνει αυτό;»

«Αυτό σημαίνει ότι μερικά σκορπισμένα ξύλα μπορούν να μετατρέψουν ακόμη και την πιο φωτεινή μέρα σε πιο σκοτεινή νύχτα». Χαμογέλασε, εξαφανιζόμενος από την κορυφή.

Από πάνω, ο Λάζαρος παρακολουθούσε τον Μέδικι να εξαφανίζεται βιαστικά και να επανεμφανίζεται, μόνο και μόνο για να επιστρέψει με νέα κομμάτια από το κατεστραμμένο κατάστρωμα του πλοίου και να τα στρώσει πάνω από το άνοιγμα. Και όταν το τελευταίο κομμάτι ξύλου αφαιρέσει κάθε ίχνος ουρανού, ο Μέδικι επέστρεψε από κάτω και στάθηκε δίπλα στον Λάζαρο για να εκτιμήσει το πιο σκοτεινό υπογάστριο των πράξεών του.

«Μαύρο σαν πίσσα· όπως θέλεις. Τι νομίζεις;»

Ο Λάζαρος χαμογέλασε κουρασμένα. «Ευχαριστώ, για άλλη μια φορά». Γύρισε και ανέβηκε στο κεκλιμένο δάπεδο, προς το μπροστινό μέρος του αμπαριού και, στις σανίδες του κύτους που ήταν ψηλά και στεγνές. Κοντά στην πλώρη, έπεσε στα γόνατα και έπεσε με την κοιλιά προς τα κάτω προτού ανακατέψει νωχελικά τα φτερά του. Στο σκοτάδι-σιγά που ακολούθησε, τα κύματα που έπεφταν και το τριζάτο κύτος σχεδόν τον νανούρισαν μέχρι ύπνου όταν πήρε μια ξαφνική ανάσα και αναδεύτηκε. «Μέντιτσι;»

«Ναι, Λάζαρε;»

«Κουράζεσαι ποτέ;»

«Με έναν τρόπο», απάντησε ο Μέδικι, «αλλά διαφορετικά από ό,τι θα μπορούσατε να φανταστείτε».

«Πώς κι έτσι;»

Το Φάντασμα σταμάτησε, πιθανώς σε περισυλλογή. «Ίσως εκφράζεται καλύτερα με παράδειγμα—έτσι θα το παρουσιάσω ως εξής - θα μπορούσατε να θυμηθείτε μια στιγμή στη ζωή σας όταν υποφέρατε από μια βαθιά απώλεια, και μαζί της, μια τόσο βαριά θλίψη που ένιωθατε να σας έχει εξαντληθεί κάθε θέληση για ζωή; «Μπορώ.»

«Υπέροχα», είπε ο Μέντιτσι. «Τώρα, αν θέλεις, προσπάθησε να ξεφορτωθείς τη θλίψη από τη στιγμή, έτσι ώστε η έλλειψη θέλησης να είναι το μόνο που έχει απομείνει. Και από τη μοναξιά της, θα μπορούσες επίσης να καταλάβεις πώς νιώθει μια ψυχή όταν κουράζεται.»

«Μέντιτσι;»

"Ναί;"

«Μπορείς να πετάς για πάντα—να μην κουράζεσαι ποτέ;»

«Δεν το προσπάθησα ποτέ. Και με αυτό το ιπτάμενο κατοίκι-αγγέλος, που ψάχνει ό,τι μπορεί να καταβροχθίσει, δεν θα το ρισκάρω.»

«Αζαζέλ;»

«Το ίδιο. Και δεν θα με εξέπληττε τόσο πολύ αν και ο Αζαζέλ και ο Αζραέλ είχαν τα μέσα να πετούν για πάντα· καθώς διασχίζουν τον κόσμο, ανεβοκατεβαίνοντας μέσα του, αναζητώντας ξεστρατισμένες ψυχές σαν εμένα.»

«Πάνω και κάτω;»

Το Φάντασμα γέλασε. «Έχω μάθει λίγο από τους τρόπους των Αγγέλων στα πολλά μου χρόνια

νεκρός. Άλλωστε, δεν με έχουν παγιδεύσει ακόμα, ακόμα και καθώς κινούμαι ανάμεσά τους, πηγαίνοντας πέρα δώθε στον κόσμο. Έχω δει εκατοντάδες Αγγέλους τριγύρω, όλους ως Πνεύμα και Σκιές — απλώς συζητάμε για τους δύο επειδή είναι οι αναζητητές των περιπλανώμενων ψυχών.

«Έτσι, αυτοί οι Άγγελοι αναζητούν εκείνες τις ψυχές που δεν έχουν ακόμη φύγει από τον κόσμο. Υποθέτω», δήλωσε ο Λάζαρος. Το Πνεύμα ανταπέδωσε ένα νεύμα. «Μόνο οι δύο, όπως έμαθα από την Αζραέλ—η Αζραέλ και ο Αζαζέλ αναζητούν ψυχές». Ίσως θα μπορούσα να είμαι πιο αδιάφορος στην περιγραφή τους». Χάιδεψε το πηγούνι του και μετά κούνησε το δάχτυλό του προς τα πάνω καθώς συνέχιζε. «Αυτοί οι δύο είναι πολύ οι θεϊκοί υπηρέτες του Μεγάλου Αρχοντικού της Δημιουργίας, που μαζεύουν τα σκουπίδια και την ακαταστασία, διατηρώντας έτσι το Μεγάλο Σπίτι τακτοποιημένο και καθαρό». Ο Μεδίκι σήκωσε τους ώμους του. «Πηγαίνουν εδώ κι εκεί, ελπίζοντας να με βρουν, όμως εγώ δεν είμαι εκεί, αφού ξέρω πώς και πού προσπαθούν να με παγιδεύσουν. Ο τάφος της Σοφίας μου είναι ένα τέτοιο μέρος όπου η Αζραέλ παραμονεύει, σαν φίδι στη φτέρνα. Κι όμως, πάντα με αφήνει να φύγω αμέσως μόλις με πιάσει. Είναι σαν ένα εποχιακό παιχνίδι που παίζουμε— προσποιούμαι τις προθέσεις μου να πάω μαζί της· και μου επιτρέπει να δραπετεύσω ξανά. Και πραγματικά Λάζαρε, συχνά αναρωτιόμουν αν θα μπορούσα να είμαι η γηραιότερη ψυχή που περιπλανιέται στη γη». Ο Μεδίκι χτύπησε το ξύλο. «Παρακαλώ πες μου, σοφέ και φτερωτό υπηρέτη μου. Μήπως γνωρίζετε τον λόγο για τον οποίο, μετά από δύο αιώνες, ο Θεός δεν με έχει εξαλείψει; Είμαι σίγουρος ότι με βλέπει, τόσο εύκολα όσο θα μπορούσε κάποιος να παρακολουθήσει ένα κομμάτι σκουπιδιών ή μια τούφα από μπερδεμένα μαλλιά να κρέμονται στο πάτωμα. Τι λες εσύ; Γιατί; Ο Λάζαρος ρουθούνησε μια φορά προτού καταλαγιάσει σε ένα σταθερό ροχαλητό.

~*~

Ο ήλιος ανέβηκε ψηλά, μόνο και μόνο για να κρεμαστεί πάνω από τα δίδυμα νησιά, να λούσει το προσγειωμένο πλοίο-φάντασμα με τις μεσημεριανές του ακτίνες και να ροδίσει τα πρόσφατα φύκια της περασμένης παραμονής. Γλάροι που κελαηδούσαν συγκεντρώθηκαν στην κορυφή του καταστρώματος, όπου τεμάχιζαν τη σάρκα των ψαριών που αναπνέουν με βράγχια. Και έτσι, το ψάρεμα μιας ακόμη ημέρας με Μάτια Ιχθύων στέγνωσε σε έναν καυτό ουρανό. Ωστόσο, ούτε μια φορά ο ήλιος δεν παραβίασε την κοιλιά του σκάφους - ο Λάζαρος κοιμόταν βαθιά στη δροσερή και σκιερή μήτρα της. Το μεσημέρι άρχισε να γίνεται απόγευμα καθώς η σκιά του δυτικού νησιού σέρνονταν πάνω από το πλοίο. Ακολούθησε το σούρουπο· και όταν οι άνεμοι κόπασαν και οι παλίρροιες άλλαξαν, οι γλάροι εγκατέλειψαν για άλλη μια φορά το πλοίο για την ηπειρωτική χώρα, αφήνοντας το βράδυ να διώξει, άλλη μια μέρα από φρεσκοαποξηραμένα και με μεγάλα μάτια ψάρια.

Ένα μεγάλο πορτοκαλί φεγγάρι ανέτειλε από μια ανατολική θάλασσα, ρίχνοντας το δροσερό του φως πάνω στον ωκεανό. Και σαν κόκορας που κουνιέται με την πρώτη λάμψη μιας αυγής, ο Λάζαρος ξύπνησε και οι τελευταίες αποχρώσεις μιας γκριζας νύχτας.

«Κοιμήθηκες βαριά.» Η φωνή του Μέντιτσι ακούστηκε στο αμπάρι.

Ο Λάζαρος προσπάθησε να συνέλθει. Γύρισε όρθιος, γρύλισε, έτριψε τα μάτια του και

χάιδεψε το πλάι του μάγουλού του, το οποίο έφερε έντονα αποτυπώματα σανίδων δαπέδου. Έπειτα εντόπισε τους Μέδικους κοντά στην πρύμνη του κύτους, με τα δύο χέρια και τα σταυρωμένα δάχτυλά τους να κρατούν τις αντίθετες ραφές του γιλέκου του. Στάθηκε, με μια αισιοδοξία φαινομενικής αξιοπρέπειας, αλλά μέχρι το γόνατο μέσα στο νερό.

«Καλή παραμονή.» Ο Μέντιτσι τον χαιρέτησε και τον πλησίασε με βήματα από το νερό, το οποίο δεν κυματίζει ποτέ. «Ξεκουράστηκες καλά;»

«Είμαι.»

«Λοιπόν, χαιρόμαι που ακούω ότι ένας από εμάς έχει ξεκουραστεί», παραπονέθηκε ο Μέντιτσι. «Μου αρνείσαι τον ύπνο όλη την παραμονή με το ροχαλητό σου.»

«Συγχωρέστε με, Μέδικοι. Ίσως εγώ—»

Ο Μέντιτσι γέλασε, ειδικά στην ιδέα ενός κοιμισμένου Φαντάσματος.

Σκόπιμα, ο Λάζαρος σηκώθηκε όρθιος. Κοίταξε άγρια τον Μέντιτσι με μάτια σαν μαχαίρια. « Να γελάσω τώρα;»

Ένας χλωμός Μέδικος σταμάτησε απότομα, η χαρούμενη έκφρασή του εξαφανίστηκε, και ο Λάζαρος γέλασε στη θέα ενός ξαφνιασμένου φαντάσματος.

«Πραγματικά με είχες κερδίσει», παραδέχτηκε ο Μέντιτσι, δείχνοντας τον Λάζαρο και ξαναρχίζοντας το βήμα του.

Ο Λάζαρος χαμογέλασε ικανοποιημένος. «Σου εύχομαι κι εγώ καλή βραδιά». Υποκλίθηκε απότομα.

Ο Μέντιτσι σταμάτησε μπροστά στον Λάζαρο και έκανε μια ανταποδοτική υπόκλιση. «Καλώς ήρθατε, στο Κόσμημα της Εδέμ».

«Κόσμημα τίνος;»

«Εδέμ», απάντησε ο Μέδικι με γρήγορη ολοκλήρωση. Έδειξε πάνω από τον ώμο του Λάζαρου, προς την πλήρη. «Αυτό είναι το όνομα του πλοίου. Ενώ εσύ κοιμόσουν, εγώ περιπλανήθηκα για περαιτέρω επιθεώρηση· και η υπάρχουσα κατάστασή της αποκαλύπτει πολλά για το παρελθόν της».

«Πώς κι έτσι;»

Ο Μέντιτσι έσφιξε τα χέρια του πίσω του, λικνίστηκε στις φτέρνες του και χαμογέλασε πονηρά. «Θα σου πω, καλέ μου Λάζαρε». Έριξε ένα στοχαστικό βλέμμα προς το πάτωμα και έκανε έναν στενό κύκλο, μοιράζοντας τα ευρήματά του. «Μου φαίνεται ότι καθόταν βαριά στο νερό, κουβαλώντας κομμάτια υφάσματος και ρούχα, όταν προσάραξε. Το μεγαλύτερο μέρος του κουρελιασμένου φορτίου της βρίσκεται τώρα στον βραχώδη βυθό από κάτω, ίσως πεταμένο από το πλήρωμά της σε κάθε προσπάθεια να ελαφρύνει το φορτίο της. Επίσης, φαίνεται σαν να προσπάθησαν να την τραβήξουν προς τα πίσω με ένα δεύτερο σκάφος, ελπίζοντας να την ξεκολλήσουν από τα βράχια». Ο Μέντιτσι γύρισε τα μάτια του χωρίς να χάσει στιγμή. «Προφανώς, δεν έγινε τίποτα, αφού είναι ακόμα σφηνωμένη σταθερά.

Συγκέντρωσα τέτοιες προσπάθειες από τα πολλά δεμένα σχοινιά της, το μεγαλύτερο από αυτά εξακολουθούσε να βρίσκεται σε ακριβή διάταξη πάνω στο κατάστρωμά της, με τις σπασμένες άκρες τους ομοιόμορφα κρεμασμένες πάνω στην πρύμνη της. Και φυσικά, εκτός από το χέρι του Θεού, μόνο ένα μεγαλύτερο πλοίο μπορεί να τραβήξει ένα μικρότερο πλοίο.

Ο Μέντιτσι σταμάτησε και κοίταξε κατάματα τον Λάζαρο, κουνώντας το κεφάλι. «Υποψιάζομαι ότι η τολμηρή και

«Ο ανυπόμονος καπετάνιος έπλευσε σε ρηχά νερά, με περήφανο άνεμο και γεμάτο πανί, όταν έθεσε πορεία ανάμεσα σε αυτά τα αντίπαλα νησιά. Ίσως να έκανε καλά που τα απέφυγε, ανεξάρτητα από τον πειρασμό ή το κόστος». Έπειτα σήκωσε τους ώμους του. «Παρ' όλα αυτά, εδώ κείται, περιμένοντας τον θάνατό της - ένα πρώην κόσμημα πλοίου - από τότε που απορρίφθηκε και ξεχάστηκε από όλους αλλά τα πουλιά και τα ψάρια. Και είμαστε πιθανώς οι τελευταίοι επιβάτες της πριν πάρει τον δρόμο του το βυθισμένο φορτίο της.

«Έχεις οξυδερκές μάτι για τις λεπτομέρειες», απάντησε ο Λάζαρος. «Προσπαθώ κι εγώ το ίδιο, όταν μου δίνεται η δυνατότητα».

«Λοιπόν, αυτό γίνεται μόνο με παρατήρηση. Θα μπορούσα επίσης να τα υποψιαστώ όλα λανθασμένα, να ξέρετε.»

«Δεν νομίζω», είπε ο Λάζαρος χαμογελώντας. «Φαίνεται ότι καταλαβαίνεις την μεγαλύτερη αλήθεια από τα πιο μικρά σημάδια».

Ο Μέντιτσι σήκωσε το μέτωπό του. «Λόγια, ευγενικά δεκτά· ωστόσο, μόνο με τη Χάρη του Θεού μπορώ να γνωρίσω την Αλήθεια». Έδειξε από πάνω.

«Τώρα, ας κατέβουμε στην κορυφή για να ξυπνήσουμε τον κόσμο από τον βραδινό του ύπνο;»

«Ω, πράγματι», απάντησε ο Λάζαρος. Γύρισε και σκαρφάλωσε στην κάθετη θήκη, σπρώχνοντας τα στρωματοποιημένα σανίδες στην άκρη για να αποκαλύψουν έναν καθαρό και φωτεινό ουρανό. Και σαν ένα επιφυλακτικά αναδυόμενο γοφάρι, ο Λάζαρος σήκωσε το βλέμμα του μόνο στο ύψος των ματιών του φωτισμένου από το φεγγάρι καταστρώματος για να κρυφοκοιτάξει πάνω από την επιφάνειά του. ανακάλυψε το βιαστικά ανερχόμενο πρόσωπο του Φαντάσματος, το οποίο υψωνόταν καθαρά μέσα από το συμπαγές κατάστρωμα.

«Λοιπόν, έλα τώρα· η παραμονή είναι δική σου», επέμεινε ο Μέντιτσι, κάνοντας νόημα στον Λάζαρο να βγει ολόκληρος.

Ο Λάζαρος κοίταξε το Spectre αγριοκοίταγμα πριν βγει από το αμπάρι. Περιπάτησε προσεκτικά πάνω από το κατάστρωμα που ήταν καλυμμένο με φύκια, εξετάζοντας την αταξία από ξερά μέρη ψαριών, ασύνδετα και θρυμματισμένα ξύλα, και το μπερδεμένο πλέγμα από σχοινιά που υφαινόταν, εδώ κι εκεί· και, πάνω και κάτω σε όλο το σκάφος.

Ο Μέντιτσι τον ακολουθούσε σιωπηλά, με την προσοχή του απορροφημένη από τους ουραμούς.

Ο Λάζαρος περιπλανήθηκε επιφυλακτικά προς το υπερυψωμένο μπροστινό μέρος του πλοίου. Τα ρούχα του ανεμίζονταν σε ένα ζεστό και σταθερό αεράκι που φυσούσε προς τη θάλασσα από την ηπειρωτική χώρα. Σταμάτησε κοντά στην πλώρη και μελέτησε την καρίνα της, η οποία έφερε το μερικό σκάλισμα μιας γυμνής γυναικείας πλάτης, τώρα σπασμένη στη μέση. «Το κόσμημα», μουρμούρισε ο Λάζαρος, ψάχνοντας γύρω από το κατάστρωμα για υπολείμματα του άνω μέρους του κορμού της, μόνο και μόνο για να βρει θρυμματισμένο ξύλο και σκορπισμένο σχοινί. Γύρισε προς τη θάλασσα, χένισε τα μαλλιά που είχαν παρασυρθεί από τον άνεμο από το πρόσωπό του και τα κράτησε στην κορυφή του κεφαλιού του. Από το νέο του σημείο θέασης στο μπροστινό κατάστρωμα, και καθώς κοιτούσε γύρω από την κάτω βόρεια πλευρά του νησιού που έβλεπε στη θάλασσα, εντόπισε το αυγερινό και φωτεινό πρόσωπο του φεγγαριού. Ένα κοκκινωπό και θολό φωτισμένο περικύκλωνε την πορτοκαλί σφαίρα, δίνοντας στο ουράνιο σώμα μια δυσοίωνη και φαντασματική πρόσοψη. Ο Λάζαρος στεκόταν

ένα άγαλμα, καθώς αντιμετώπιζε το πλατύ και βαθύ χάσμα μπροστά του. Τελικά, ρώτησε : «Πόσο βαθύς είναι ο ωκεανός;»

Όταν δεν άκουσε καμία απάντηση, ο Έλτζο γύρισε και βρήκε το Φάντασμα απορροφημένο σε κάτι που του φαινόταν εξωστρεφές. Ο Μέντιτσι στεκόταν με την πλάτη του γυρισμένη στον Λάζαρο, με το χέρι σηκωμένο προς τον νοτιοανατολικό ουρανό. Κοίταξε ανάμεσα σε δύο όρθια δάχτυλα που σχηματίζουν ένα V, μέσα από το οποίο ευθυγράμμισε στο κέντρο του, μια σταθερή οπτική επαφή με τα αστέρια. Έπειτα έφερε τα δάχτυλά του κοντά, τα γύρισε στο πλάι και κατέβασε το χέρι του για να φέρει το ζευγάρι των σημαδιών που δείχνουν ψηφία στο ίδιο επίπεδο με τον ορίζοντα. Και σε μια ενιαία ροή κίνησης, διέκρινε την ακριβή κατεύθυνση του μακρινού νησιού της Κορσικής. «Όπως πετάει η ακτίνα, έτσι κι εμείς», συλλογίστηκε δυνατά, ακουμπώντας τα χέρια του στους γοφούς του και παρατηρώντας τη θάλασσα των κορακιών.

«Μέντιτσι;»

Το Φάντασμα στριφογύριζε σαν βυθισμένος και ξαφνικά ξαφνιασμένος μάστερ των τεχνών, που απροσδόκητα αποσπάστηκε από έναν εξαιρετικό και αφηρημένο κόσμο παρέκτασης. «Ω, εμ... ναι, Λάζαρε;»

«Γνωρίζεις το πραγματικό βάθος του ωκεανού;»

«Πιστεύω», απάντησε ο Μέντιτσι. «Και εξαρτάται πραγματικά, Λάζαρε. Υπάρχουν κάποια σημεία του που δεν είναι πιο βαθιά από όσο είναι ψηλά οι μπότες σου. Έπειτα, υπάρχουν και άλλα σημεία, που δεν είναι λιγότερο ρηχά από όσο είναι ψηλά τα σύννεφα. Σταμάτησε πριν τον Λάζαρο και του εξήγησε τι εννοούσε. «Θα μπορούσατε να υποθέσετε ότι η μορφολογία του ωκεανού μοιάζει πολύ με την μορφολογία της γης, με τα ψηλότερα βουνά και τις βαθύτερες κοιλάδες της. Επιπλέον, το νερό του κόσμου ρέει σε κύματα, όπως ο αιθέρας της γης φυσάει με τους ανέμους.»

Ο Λάζαρος έγνεψε καταφατικά και σάρωσε τον ωκεανό, συγκεντρώνοντας τα βάθη του σε ένα φρέσκο φως. Έριξε το βλέμμα του στον ουρανό και ζήτησε επιβεβαίωση. «Τόσο βαθιά όσο ψηλά είναι τα σύννεφα, λες;»
«Πράγματι, και ακόμη βαθύτερα· το ξέρω, στα πιο απόμακρα σημεία του.»

«Πώς το ξέρεις αυτό;»

Ο Μέντιτσι αναστέναξε, σταύρωσε τα χέρια του και λικνίστηκε πίσω στις φτέρνες του. «Αυτό, το ξέρω, γιατί ο κόσμος μου το είπε. Στα πολλά ασώματα χρόνια μου, έχω δει μεγάλο μέρος της γης. Διέσχισα κάθε της έδαφος, πηγαίνοντας πέρα δώθε· ψηλά και χαμηλά. Από τα ψηλότερα σύννεφα και τα ψηλότερα βουνά, μέχρι τους χαμηλότερους ωκεανούς και τα βαθύτερα νερά κάτω από τη γη, έψαξα για το πού βρίσκεται η Κόλαση. Πράγματι, οι ωκεανοί είναι απέραντοι, ποικίλοι και βαθιοί—αρκετά για να φαίνονται σαν οι δικοί τους σκοτεινοί και θλιβεροί κόσμοι.

Ο Λάζαρος γύρισε πίσω στον Μέντιτσι αφού κοίταξε πάνω από την πλευρά του καταστρώματος.

«Στην επιφάνειά του, δεν φαίνεται τόσο βαθύ.»

«Αλήθεια», απάντησε ο Μέδικι, σφίγγοντας τις ραφές του αμφίου του και με τα δύο χέρια και υιοθετώντας το

στάση ενός περήφανου πολιτικού. «Επιφανειακά, τα περισσότερα πράγματα φαίνονται τόσο απλά, χωρίς απειλές, και ίσως ακόμη και ειρηνικά. Κι όμως, ακόμη και μια κοινή πέτρα, όταν ανατραπεί, συχνά αποκαλύπτει πολλές μυστηριώδεις πτυχές και κρυμμένες λειτουργίες από κάτω της - ως επί το πλείστον μη ελκυστικές». Πρότεινε μια έντονη και σχολαστική επιθεώρηση του καταστρώματος του πλοίου, καθώς σκεφτόταν να ψάξει για αδιάκριτα αυτιά ή για παρατηρητές. Έπειτα χαμογέλασε πονηρά και ψιθύρισε: «Στις προηγούμενες μέρες μου ως αλχημιστής, αναποδογύριζα πολλές αδούμητες πέτρες, κατά κάποιο τρόπο· αποφασισμένος να αποκαλύψω πολλά από τα θαυμαστά άγνωστα του κόσμου. Και όλα αυτά, ενώ η Εκκλησία παρέμενε άγνωστη - το έργο μου παρέμεινε μυστικό από τα αδιάκριτα βλέμματα». Χαμογέλασε ξηρά.

«Γιατί, έκρυψες τη δουλειά σου;» ρώτησε ο Λάζαρος.

Σε μια μελοδραματική επίδειξη απογοήτευσης, ο Μέντιτσι λαχάνιασε και έριξε κάτω το άψυχο πλέον με τα χέρια δίπλα του. «Αυτός είναι ο τρόπος των ανθρώπων του χωριού - ειδικά εκείνων που χτυπιούνται ακόμα και στις παραμικρές σκιές της νύχτας ή βλέπουν τις σκιές τους σαν δαίμονες και διαβόλους που τους κυνηγούν κρυφά για να κλέψουν τις ψυχές τους. Κάποτε ζούσα σε μια πόλη, γεμάτη με τέτοιες εκκλησιαστικές ανοησίες. Και ως αλχημιστής της εποχής, αναζητώντας το Ελιξίριο των Αρχαίων και τη θεραπεία του για τη θλίψη του Θανάτου, ακόμη και οι πιο μικρές λεπτομέρειες των μελετών μου απαιτούσαν απόλυτη μυστικότητα.»

«Ωστόσο, η θεραπεία της θλίψης είναι κάτι καλό· γιατί λοιπόν η μυστικότητα;»

«Γιατί—ρωτάτε ;» ρώτησε ο Μέδικι, γελώντας με μια φαινομενική δυσπιστία. «Μήπως κινήσω υποψίες σε μια πόλη, προκαλέσω φόβο στην κοινότητα και βρεθώ ενώπιον του εκκλησιαστικού συμβουλίου, υπερασπιζόμενος τον εαυτό μου από κατηγορίες για αίρεση και μαγεία. Μετά από αυτό, θα με οδηγούσαν στην πλατεία της αγοράς, θα με βαφτίζαν σε πίσσα, θα με έβαζαν φωτιά και θα αποτελούσα ένα υποδειγματικό παράδειγμα της λαμπρής και λαμπρής εκκλησιαστικής δάδας της πόλης.»

Ο Λάζαρος στένεψε τα μάτια του στις γραφικές εικόνες, καθώς σκεφτόταν συνέχεια.

Ο Μέδικι καθάρισε τον λαιμό του. «Λάζαρε, δεν ξέρω αν το γνωρίζεις· αλλά η Εκκλησία καίει ζωντανούς ανθρώπους για πολύ μικρότερα εγκλήματα από την άσκηση αλχημείας, φυσιογνωμίας ή παρόμοιας πειθαρχίας, χωρίς έναν κατάλληλα διορισμένο επιστάτη της Εκκλησίας.»

«Θυμάμαι να έχουν αναφερθεί τέτοιες καύσεις», παραδέχτηκε ο Λάζαρος, συλλογιζόμενος τώρα την υποτιθέμενη μοίρα του κρατούμενου της κατακόμβης. «Να καεί μέχρι τα κόκαλα».

«Μέχρι στάχτης και σκόνης, ακόμη», επιβεβαίωσε ο Μέδικι με μια δόση αποστροφής. «Καίνε για να κρατήσουν τον υποτακτικό ανόητο υπό παπική κυριαρχία». Κούνησε το κεφάλι του. «Τον χρόνο πριν ξεκινήσω το τελευταίο μου ταξίδι στο εξωτερικό, η πλατεία της πόλης φωτιζόταν έντονα με κάθε νέα σελήνη - έντονα με τα φλεγόμενα σώματα των κατηγορουμένων του συμβουλίου. Και οι τελετουργικές καύσεις ήταν τόσο συστηματικές που οι κάτοικοι της πόλης άρχισαν να κρύβονται στα σπίτια τους.»

σπίτια και καταδικάζω κρυφά την Εκκλησία. Συμφώνησα μαζί τους και, αν και δεν ήμουν τόσο παθιασμένος όσο οι περισσότεροι, επέτρεψα στους καλεσμένους μου την ανοιχτότητα να εκφράσουν την αγανάκτησή τους για τις μαζικές εκτελέσεις. «Μόλις συνέβη ένα συγκεκριμένο περιστατικό που εξόργισε ακόμη και τους πιο ισχυρούς κατοίκους της πόλης. Ήμουν τρομερά θυμωμένος και η Σοφία μου έκλαιγε — όπως και πολλοί από εμάς που γνωρίζαμε το κατηγορούμενο αγόρι. Το αγόρι υπέφερε τρομερά στα χέρια του εκκλησιαστικού συμβουλίου.»

«Τι έκανε το αγόρι;» ρώτησε ο Λάζαρος.

«Τίποτα το σημαντικό, που να γνωρίζαμε», απάντησε αμυντικά ο Μέντιτσι. «Θα έλεγα ότι το αγόρι συμπεριφερόταν λίγο διαφορετικά από τους συνομηλίκους του· και ίσως η εμφάνισή του να ήταν εξίσου περίεργη. Ήταν αρκετά δραστήριος και ανήσυχος· το μυαλό του περιπλανιόταν και συχνά μιλούσε τόσο πλατιά και με τόση βιασύνη, που οι αρχικές του προθέσεις συχνά του είχαν ξεφύγει ακόμη και πριν προλάβει να ολοκληρώσει τα λόγια του. Ωστόσο, πίστευα ακράδαντα ότι είχε περισσότερες λυτρωτικές ιδιότητες από ό,τι τα περισσότερα σκανταλιάρικα αγόρια της ίδιας έντεκα ετών. Το όνομά του ήταν Στέφανος και· μέσω της Σοφίας, συμπαθήθηκα πολύ και τους δύο, αυτόν και την εξίσου εντυπωσιακή μητέρα του, τη Μαγκνταλένα». Ο Μέντιτσι προχώρησε προς την άκρη του πλοίου και έβαλε τα χέρια του στις τσέπες του. Μελέτησε τα γυμνά βράχια του παραθαλάσσιου νησιού.

Ο Μέδικι συνέχισε, με την πλάτη στον Λάζαρο· «Οι γονείς του Στέφανου ήταν καλοί, θεοσεβούμενοι και ευσεβείς άνθρωποι. Ήταν εξέχουσα αριστοκρατία, πριν χάσουν μια διαδοχή σημαντικές επενδύσεις και να ακολουθήσουν έναν πιο - πώς να το πω - ίσως, πιο συνετό τρόπο ζωής.»

Ο Μέντιτσι σήκωσε τους ώμους του. «Λοιπόν, δεν είχαν κατακτήσει απλοί άποροι, να ξέρετε· παρόλο που πολλοί από τους πρώην, ευγενείς γνωστούς τους γίνονταν, όλο και πιο εύκολα και πιο απρόσιτοι. Παρ' όλα αυτά, οι πόρτες μας παρέμειναν ανοιχτές γι' αυτούς, αφού η Σοφία και η Μαγδαληνή είχαν γίνει σαν αδερφές με τα χρόνια. Πλούσιες, φτωχές ή μη· ακόμη και ο Θεός και ο Διάβολος, εργαζόμενοι ως ένα, δεν θα μπορούσαν να τις χωρίσουν με περισσότερο χώρο από ό,τι θα μπορούσε να υπάρχει ανάμεσα σε ένα κουμπί και το νήμα του. Άλλωστε, τι ήταν ο πλούτος για τη Μαγδαληνή όταν η Σοφία συχνά κουβαλούσε το πορτοφόλι μου στα μαγαζιά της πόλης για ένα κοινό ξεφάντωμα σπάταλων δαπανών; Η Σοφία ήταν πρόθυμη να την ευχαριστήσει· κι όμως, δεν με ένοιαζε το πορτοφόλι μου. Άλλωστε, η πειθαρχία μου απαιτούσε τα περισσότερα

των ημερών μου, αφήνοντας στη Σοφία άφθονο και αδρανές χρόνο για τον εαυτό της. Και χωρίς να επηρεάζεται αρνητικά η δουλειά μου, η Μαγκνταλένα και ο Στέφανος πρόσφεραν στη Σοφία μια πλούσια προσοχή που δεν μπορούσα εύκολα να διαθέσω για εκείνη. Έτσι, συνολικά, εξυπηρετούσε τα πάντα.

Το Φάντασμα γύρισε και πλησίασε τον Λάζαρο. «Σε κάθε περίπτωση, ο Στέφαν είχε πολλά από τα χαρακτηριστικά της μητέρας του, εκτός από την απόμακρη, Νορλαντέρ προφορά της. Τα μαλλιά του ήταν στην πιο ανοιχτή απόχρωση που είχα δει ποτέ—ήταν σχεδόν λευκά. Και το δέρμα του ήταν πολύ πιο χλωμό από,

Ακόμα και η ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα της Σοφίας, που η βαθιά λάμψη των γαλάζιων ματιών του έμοιαζε να ρίχνει μια απόκοσμη ακτίνα, όπως θα έκαναν οι γαλάζιοι κρύσταλλοι, που βρίσκονται μπροστά σε μια φλόγα. «Ήταν πολύ παρόμοιο με το ίδιο παράξενο βλέμμα με το δικό σου, Λάζαρε. Παρ' όλα αυτά, υπήρχε κάτι πολύ περισσότερο σε αυτόν από την επιφανειακή εμφάνιση.»

«Ο Στέφανος ήταν εξαιρετικά έξυπνος και πανούργος στα νιάτα του. Κι όμως, με την βαθύτερη έννοια —ίσως, ακόμη και στην ψυχή του— ένιωθα ότι η ίδια του η ύπαρξη έφερε μια τρομερή κατάρα και ένα θεϊκό νόημα στο ίδιο. Πραγματικά, μπορούσα να παρακολουθήσω τις πράξεις του μόνο για μια στιγμή και να νιώσω, εντελώς ταραγμένος και έκπληκτος. Καθώς το αγόρι επέδειξε μια ανησυχητική και ασυνήθιστη αίσθηση προσανατολισμού, ειδικά σε στιγμές όπου οι περισσότεροι άνθρωποι μπορεί να έχαναν κάθε ισορροπία του εαυτού τους. Ακόμα και με την αναμφισβήτητη ικανότητά του - την οποία, μπορώ με βεβαιότητα να βεβαιώσω, επειδή ήμουν ένας αυστηρός και πειθαρχημένος ασκών τη λογική και την περισυλλογή - η συνεχής επίδειξή της με προβλημάτιζε πάντα. Και σε εκείνες τις πολυάριθμες περιπτώσεις που ο Στέφαν επέδειξε το παράξενο χάρισμά του, ένιωθα το ίδιο: νιώθοντας τον εαυτό μου εξίσου διαιρεμένο και διχασμένο ανάμεσα σε δύο αντίθετα μέρη του εαυτού μου που παρέμεναν, σταθερά σε ασυμβίβαστες αντιθέσεις με το άλλο. Ωστόσο, αυτό το συναίσθημα διχασμού δεν παρέμεινε ποτέ, καθώς οι σκέψεις μου φαινόταν να καταλήγουν σε έναν νεοσύστατο χώρο, ίσης απόστασης, ανάμεσα στα αντίθετα και αντιμαχόμενα άκρα μου. Ο Μέδικι έβαλε το χέρι του στο μέτωπό του, ίσως για να το ελέγξει για σημάδια πυρετού. Έψαξε τα αστέρια καθώς ομολόγησε: «Και σε αυτό το φαινομενικά νεκρό διάστημα της νεοαποκτηθείσας σιωπής, εκτός από τις αντιδραστικές κραυγές της λογικής και των συναισθημάτων, μου φαινόταν σαν να μπορούσα με ασφάλεια να παρακολουθώ τις πράξεις του Στέφαν από μακριά και να παρακολουθώ με θαυμασμό καθώς το αγόρι μετατρέπει τις συνεχώς εξασθενημένες αισθήσεις μου σε μια φιλόξενη αλλά ενοχλητική κατάσταση αναισθησίας». Χαμήλωσε το χέρι του και κοίταξε τον Λάζαρο με κενό βλέμμα πριν κουνήσει το κεφάλι του.

«Τι έκανε ο Στέφανος;» ρώτησε ο Λάζαρος.

«Λοιπόν», δήλωσε ο Μέντιτσι, παίρνοντας μια ανάσα, και μια έκφραση εμφανούς ανησυχίας, «ο Στέφαν είχε την τάση να υποφέρει απότομα επεισόδια -ή κρίσεις- όπου δεν είχε πλήρη επίγνωση του εαυτού του. Οι κρίσεις του ήταν συχνά παρατεταμένες και ίσως ενοχλητικές για έναν ανυποψίαστο περαστικό, καθώς στριφογύριζε στη θέση του, με τα χέρια ανοιχτά, και κοίταζε κατευθείαν προς τα πάνω. Καμία δυνατή κραυγή, χειροκρότημα ή άμεσο άγγιγμα δεν τραβούσε την προσοχή του. Κάποιος μπορούσε να ακουμπήσει το χέρι του πάνω στο ανασηκωμένο πρόσωπο του αγοριού και αυτό στριφογύριζε από κάτω. Ωστόσο, αν κάποιος κινούνταν για να μπλοκάρει το χέρι του ή να εμποδίσει την περιστροφή του, ο Στέφαν ούρλιαζε μέχρι να μπορέσει να συνεχίσει την περιστροφή του. Πράγματι, σε αυτό δεν είχε καμία επίγνωση όλων των γεγονότων γύρω του, μη θυμούμενος απολύτως τίποτα μετά. Ήταν σαν ένα αόρατο πέπλο να είχε σκεπαστεί από πάνω του για να χωρίσει πλήρως τις αισθήσεις του από τον κόσμο. Και σε αυτή την παράξενη και φαινομενικά αποκομμένη κατάσταση του εαυτού του, απλώς θα γύριζε—και θα γύριζε—και θα γύριζε. Πρέπει να παραδεχτώ ότι, έστω και για μια στιγμή, το απλό

Η θέα της περιστροφής του με έκανε να νιώθω σαν να ήμουν στα πρόθυρα να χάσω τα πατήματά μου, ακόμα και όταν δεν στεκόμουν όρθια. Ωστόσο, η Μαγκνταλένα και η Σοφία είχαν συνηθίσει προ πολλού τις συχνές περιστροφές του αγοριού και έκαναν πως δεν το πρόσεχαν». Ο Μέντιτσι κούνησε το δάχτυλό του στον Λάζαρο. «Και θα τολμούσα να υποθέσω ότι, αν το αγόρι ανέβαινε πάνω στα κεφάλια τους για να περιστραφεί, και εγώ έκανα έστω και την παραμικρή υπόδειξη ή παρατήρηση ενός «Στέφανου που Περιστρεφόταν» ανάμεσά τους, τότε σίγουρα θα τραβούσα διπλάσια οργή που το έφεραν στην αντίληψή τους. Πάντα συνωμότησαν εναντίον μου έτσι — οι δυο τους.

Ο Λάζαρος γύρισε την πλάτη του με ένα σφιγμένο χαμόγελο και άφησε μια δόση χιούμορ από το μύτη.

«Θα έπρεπε να γελάσεις;» ρώτησε ο Μέντιτσι με μια σχολαστική στάση πριν συνεχίσει. «Παρόλα αυτά, δεν μπορούσα εύκολα να το αγνοήσω ή να το προσποιηθώ, ειδικά με τόσα πολλά πολύτιμα σκεύη και βάρθρα που βρίσκονταν σε απόσταση αναπνοής — και με σειρές από λεπτεπίλεπτα αντικείμενα να κοσμούν κάθε τοίχο της αίθουσας του αρχοντικού· δεν μπορούσα να κλείσω μάτι.»

Ο Μέντιτσι σταύρωσε τα χέρια του, έγνεψε καταφατικά και έσκυψε πιο κοντά στον Λάζαρο, σαν να μοιραζόταν ένα μυστικό. «Παρ' όλα αυτά, υπήρχαν στιγμές που ο Στέφαν είχε τις κρίσεις του και οι γυναίκες ήταν αλλού, αφήνοντας μόνο εμένα και το αγόρι μαζί». Έγειρε το πηγούνι του μπροστά για να υπονοήσει επικείμενες και μυστικές λεπτομέρειες, τις οποίες και μοιράστηκε. «Σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, ο Στέφανος έπεσε σε ένα ξόρκι όπου άρχισε να περιστρέφεται ακριβώς κάτω από μια είσοδο, με τα ανοιχτά του χέρια να περνούν επανειλημμένα μια πέτρινη κολόνα μόνο στο ελάχιστο. Μόλις το ανακάλυψα, τοποθέτησα ένα τραπέζι με κεριά και μια καρέκλα δίπλα στο αγόρι και την σταθερή κολόνα. Και σε καλό φως, μελέτησα το μικρό κενό ανάμεσα στα δάχτυλά του που περνούσαν και την κοντινή πέτρα. Περιστρεφόταν - και περιστρεφόταν - και περιστρεφόταν. Και ούτε μια φορά δεν έστρεψα το βλέμμα μου από το σύντομο κενό που δημιουργούσε με κάθε περιστροφή του. Έψαξα για το παραμικρό μέτρο μεταβαλλόμενου χώρου, όπου τα δάχτυλά του που περνούσαν μπορεί να έτειναν προς ή μακριά από την σταθερή κολόνα. Ωστόσο, σε κάθε πέρασμα των δακτύλων του, δεν υπήρχε απολύτως καμία αισθητή απόκλιση αυτού του χώρου. Για πολύ καιρό, ο Στέφανος περιστρεφόταν τέλεια στη θέση του. «Ήταν τόσο αξιοσημείωτο όσο ήταν, ανησυχητικό». Μετά από μια φευγαλέα παύση, ο Μέντιτσι σήκωσε τους ώμους του, παραδεχόμενος: «Ήμουν λίγο απορροφημένος - από το κρασί - ίσως ελαφρώς μεθυσμένος όταν οι γυναίκες επέστρεψαν για να ανακαλύψουν τη συνεχιζόμενη μελέτη μου για τις κινήσεις του Στέφαν». Το Φάντασμα κοίταξε κάτω και έτριψε το πλάι του προσώπου του με θλιβερή ανάμνηση, συνεχίζοντας: «Οι γυναίκες με έδωξαν από το αρχοντικό· πέταξαν την καρέκλα μου και το μπουκάλι κρασί μου έξω· και μου είπαν να πάω να μετρήσω τα κενά ανάμεσα στα δέντρα».

Ο Λάζαρος γέλασε, μισοσυνήλθε και ρώτησε: «Τι έκανε η Εκκλησία στον Στέφανο για τις κρίσεις του;»

«Ω, δεν ήταν εξαιτίας των κρίσεων του Στέφαν—όταν ο Στέφαν γύριζε, έμενε σιωπηλός.»

Ο Τσορτς άρχισε να υποψιάζεται τον Στέφαν όταν άνοιξε το στόμα του — το αγόρι είχε πραγματικά γλώσσα. Από αυτή την άποψη έμοιαζε πολύ με τη μητέρα του. Δεν εννοώ ότι μιλούσε ασεβώς ή με χυδαία γλώσσα. Αντίθετα, ήταν αρκετά ευλαβικός και εύγλωττος, ακόμη και για να δείξει την ευγένειά του στα πιο αδιάφορα σχόλιά του. Το πρόβλημα με τον Στέφαν ήταν το εξής: αν μια ιδέα άρχιζε να περνάει από το μυαλό του, μιλούσε γι' αυτήν πριν καν η νέα ιδέα εγκατασταθεί εντελώς μέσα του. Κατά καιρούς, έπρεπε να σταματήσει τη γλώσσα του μέχρι η ιδέα να φτάσει στην υπερβολικά δελεαστική επιθυμία του να την εκφράσει. Πράγματι, φαινόταν ανίκανος να σκεφτεί μια σκέψη αρκετά ώστε να μετρήσει την αξία ή την καταλληλότητά της πριν τη μοιραστεί δυνατά. Έτσι, αν μια ιδέα σχηματιζόταν στο μυαλό του, σχηματιζόταν επίσης στο μυαλό όσων βρίσκονταν στην άμεση παρέα του, μέσω της ανήσυχης ψυχραιμίας γλώσσα—αδιάκοπα, έλεγε τη γνώμη του εις βάρος όλων των άλλων.

Αυτή η συγκεκριμένη λεπτομέρεια για τον Στέφανο με ενοχλούσε πολύ —ακόμα περισσότερο από τις κρίσεις περιστροφής του— ειδικά όταν συνομιλούσε ανοιχτά με έναν κοντινό και συχνό φίλο του που ονομαζόταν «Βίκτορ». Ο Μέντιτσι ακούμπησε τα χέρια του στους γοφούς του, έσφιξε τα χείλη του και έγνεψε καταφατικά. «Και όπως οι κρίσεις περιστροφής του Στέφανο, η Σοφία και η Μαγκνταλένα προσποιούνταν ότι δεν άκουγαν τις απροκάλυπτες και συνεχείς συζητήσεις του αγοριού με τον φίλο του. Εγώ έπαιξα τον καλύτερο μου ρόλο, να μην ακούω. Ήταν όμως πραγματικά δύσκολο για μένα να συγκρατηθώ όταν οι γυναίκες παρότρυναν τον Στέφανο σε προσωπικές και λεπτομερείς συζητήσεις με τον φίλο του, συμπεριφερόμενες σαν ο Βίκτορ να ήταν μέλος της ίδιας μας οικογένειας. Αμέσως, οι γυναίκες ψιθύριζαν στον Στέφανο, για να ρωτήσει τον Βίκτορ αν ήθελε να τις συνοδεύσει για μια βόλτα». στους χώρους του αρχοντικού· ή κάντε μια βόλτα με άμαξα μέχρι την πόλη· ή ακόμα και δειπνήστε μαζί μας στο ίδιο στο τέλος του ίδιου μου τραπεζιού.

Ο Λάζαρος κούνησε το κεφάλι του με έντονη σύγχυση. «Γιατί σε ενοχλούσε τόσο πολύ η παρουσία του Βίκτορ;»

Ο Μέντιτσι σήκωσε το φρύδι του και δήλωσε ξεκάθαρα: «Ο Βίκτορ δεν υπήρξε ποτέ».

«Κι όμως ισχυρίστηκες ότι ο Βίκτορ ήταν φίλος του Στέφαν, έτσι δεν είναι;»

«Είπα ότι ο Στέφανος είχε έναν στενό φίλο που ονομαζόταν Βίκτορ — μόνο που ο φίλος του δεν ήταν αληθινός. Επιπλέον, ο Στέφαν δεν επέτρεπε στον εαυτό του άλλους φίλους εκτός από αυτόν τον «Βίκτορα», τον οποίο επινόησε, εντελώς από τις φαντασιώσεις του μυαλού του.

«Και η Εκκλησία έμαθε για τον Στέφανο, τον επινοημένο φίλο;» ρώτησε ο Λάζαρος.

«Πράγματι· σχεδόν αμέσως», επιβεβαίωσε το Φάντασμα. «Έτσι, το εκκλησιαστικό συμβούλιο κάλεσε τον Στέφανο για ένορκη ομολογία και πλήρη μαρτυρία. Προηγουμένως, προσπάθησα να πείσω το αγόρι να αποκηρύξει τα πάντα για την ύπαρξη του Βίκτορα· ωστόσο, κατά τη διάρκεια της ακρόασης, η ανήσυχη γλώσσα του απάντησε σε κάθε ερώτηση του συμβουλίου, απροκάλυπτα και χωρίς σκέψη. Τελικά, αρνήθηκε να απορρίψει τον δήθεν φίλο του. Αντ' αυτού, εξόργισε τους πρεσβύτερους του συμβουλίου, υπονοώντας ότι μπορεί να ήταν αδύναμοι, λέγοντας ότι «οι ηλικιωμένοι υποφέ-

από επιδείνωση των ματιών, εξασθένηση των αυτιών, ξεθώριασμα των μαλλιών και ξεθώριασμα του δέρματος.» Ο Μέντιτσι κούνησε το κεφάλι του. «Δεν έπρεπε ποτέ να είχα κάνει αυτή τη συζήτηση για τις λεπτομέρειες της γήρανσης με τον Στέφαν. Πράγματι, το αγόρι είχε μια ανεξέλεγκτη γλώσσα.»

«Ωστόσο, το συμβούλιο δεν καταδίκασε ανοιχτά τον Στέφανο μέχρι που αυτός εμφανίστηκε ξεκάθαρα μπροστά τους και άρχισε ψιθυριστές συζητήσεις με τον Βίκτορα. Αμέσως, η Εκκλησία διέταξε να τεθεί υπό αυστηρή κράτηση για παρακολούθηση. Μετά από αυτό, ανακάλυψαν τις κρίσεις περιστροφής του. Μόνο μια μέρα πέρασε πριν οι πρεσβύτεροι του συμβουλίου καλέσουν τη Μαγκνταλένα ενώπιόν τους, για να μπορέσει να παρακολουθήσει την καταγραφή των ευρημάτων τους. Απελπισμένη και τρομερά συντετριμμένη από θλίψη, η Μαγκνταλένα παρακάλεσε για τη συντροφιά μου, και μαζί με αυτήν, για οποιαδήποτε επιρροή που θα μπορούσε να έχει ένας αξιοσέβαστος γιατρός της πόλης. Έτσι, τη συνόδευσα στις αίθουσες ρητορικής του συμβουλίου με την ελπίδα να πείσω την Εκκλησία να απελευθερώσει τον Στέφανο υπό την ειδική μου φροντίδα. Ωστόσο, το συμβούλιο είχε ήδη καταλήξει σε ετυμηγορία για την κατάσταση του αγοριού. Στο επίσημο διάταγμά τους, ανέφεραν ότι ο Στέφανος υπέφερε από μια σπάνια πάθηση, που απαιτούσε μια σοβαρή συνταγογράφηση σοβαρά εφαρμοσμένων θεραπειών που δεν εμπίπτουν στις «αξιοσημείωτα σεβαστές αλλά περιορισμένες ικανότητες των κοινών γιατρών»».

«Ποια ήταν η ετυμηγορία;»

«Όποια ξενέργεια κι αν συνταγογραφούσαν—και ακόμα περισσότερες», γκρίνιαξε ο Μέντιτσι. «Στην περίπτωση του Στέφαν, ισχυρίστηκαν ότι ανακάλυψαν ότι υπέφερε από σωματική καταπόνηση».

κατοχή ενός Succubus.

«Και τι είναι ένα επιτυχημένο— ναι—»

«Πρόκειται για ένα θηλυκό Δαιμονικό Πνεύμα—όπως το περιέγραψε ξεκάθαρα το συμβούλιο —που προσκολλάται σε έναν θνητό άνδρα, μέσω πνευματικής αποπλάνησης, για να αντλήσει όλη του την ουσία. Η Εκκλησία ανακάλυψε ότι η Δαιμονόσασσα ονομαζόταν Λαμιάμουβος, ή παρόμοια συνονόματη· και μετά από προσεκτική κληρική σκέψη, κατέληξαν σε ένα συνοπτικό συμπέρασμα ότι το Διαβολικό Πνεύμα είχε με κάποιο τρόπο διεισδύσει στα όνειρα του Στέφανου, αποκαλύπτοντας τον εαυτό της στο αγόρι, απλώς ως «Βίκτωρα», πριν βιασύνη στην ψυχή του.»

Ο Λάζαρος σήκωσε τους ώμους του. «Βίκτορ;» Πήρε μια ανάσα. «Πώς έμαθε η Εκκλησία το πραγματικό όνομα του Δαίμονα —αυτή η «Λάμια—;»

«—mibus » , ολοκλήρωσε το Φάντασμα το όνομα. «Το συμβούλιο έκανε επίσημη αναφορά στο φημισμένο παπικό αρχείο ενός αξιοσημείωτου επισκόπου, ο οποίος ονομάστηκε ανοιχτά ως «Κυνός των Σκωλήκων» ή κάτι τέτοιο —οι λεπτομέρειες των δηλωμένων ευρημάτων τους μου διαφεύγουν ακόμα, ειδικά επειδή πιστεύω ακράδαντα ότι επινόησαν μια βιαστική εξήγηση για να πείσουν και να καταστείλουν μια οργισμένη εκκλησία.»

Ο Λάζαρος μισόκλεισε τα μάτια του καθώς μια έκφραση καχυποψίας σχηματίστηκε στο πρόσωπό του. Αντέκρουσε τον ισχυρισμό του Μέδικι: «Δεν θυμάμαι κάποιον «Κανόνα των Σκωλήκων». Ωστόσο, διάβασα

ενός ιερού Κανόνα, που συντάχθηκε από τον Επίσκοπο της Βορμς. Μήπως αυτός ήταν ο σκοπός σας ;

«Κανόνες—επίσκοποι—σκουλήκια— δεν θυμάμαι τα ακριβή λόγια της Εκκλησιαστικής Συνόδου»,
Ο Μέδικι παραδέχτηκε με μια έκφραση περιφρόνησης, κουνώντας χαλαρά τα δάχτυλά του.
«Άλλωστε, ήμουν καλά μορφωμένος στην τέχνη της αληθείας και υπηρετούσα πιστά ως ασκούμενος γιατρός.
Ωστόσο, ήμουν ελάχιστα έμπειρος στους λειτουργικούς τρόπους». Κούνησε το κεφάλι του και αναστέναξε.
«Παρ' όλα αυτά, ο Στέφανος ήταν ένα αδύναμο αγόρι. Τα επαναλαμβανόμενα μαστιγώματά του και οι ανοιχτές
πληγές του προκαλούσαν αναταραχή στο αίμα του. Παρακάλεσα την Εκκλησία να μου επιτρέψει να δω και να
θεραπεύσω τον Στέφανο υπό αυστηρή κληρική επίβλεψη. Ωστόσο, το συμβούλιο αρνήθηκε κάθε πρόσβαση στο αγόρι. Αντ' αυτού,
Παρά την ένθερμη συμβουλή μου, οι ιερείς και οι γιατροί της Εκκλησίας προχώρησαν σε
μια συνταγή για «λάδωμα του κεφαλιού», μαζί με ένα αυστηρό «σχήμα άρδευσης».

«Τι είναι το άλειμμα με λάδι στο κεφάλι;» ρώτησε ο Λάζαρος.

«Πρόκειται για μια πρακτική κληρικής ακρίβειας, κατά την οποία τρεις διορισμένοι εκπρόσωποι
της Εκκλησίας βυθίζουν το πίσω μέρος του κεφαλιού ενός δαιμονισμένου σε ένα μπολ με αγιασμένο
λάδι. Ο πρώτος εκπρόσωπος χορηγεί το λάδι, τρίβοντάς το στα μάτια, τη μύτη και το στόμα του ατόμου,
ειδικά για να ξεπλύνει κάθε αντίληψη για τα Κακά Πνεύματα. Ο δεύτερος εκπρόσωπος χορηγεί
προφορικά προσευχητικές γραφές κατά την εφαρμογή τους, για να εμποδίσει τους κοντινούς
Δαίμονες και Διαβόλους να μολύνουν το λάδι. Την ίδια στιγμή, ένας τρίτος διορισμένος εκπρόσωπος
ευλογεί την αναπνοή του ατόμου με μια αδιάκοπη ροή θειούχου και ασβεστώδους καπνού, φυσώντας
τον με ακρίβεια στις οπές του προσώπου του δαιμονισμένου. Συνολικά, η διαδικασία είναι αρκετά
χρονοβόρα και περίπλοκη, απαιτώντας τρεις ημέρες και τρεις νύχτες συνεχούς συνταγής.»

«Το έχω ακούσει, αλλά τι είναι πάλι μια αγωγή με βδέλλες;» ρώτησε ο Λάζαρος.

«Οι βδέλλες είναι σαν σκουλήκια του ποταμού που μασούν το δέρμα και τρέφονται με σωματικά υγρά.
Οι γιατροί της Εκκλησίας έδεσαν ένα σωρό από αυτές στη βουβωνική χώρα του αγοριού, για να τραβήξουν
όλο το δηλητήριό του. Ήταν η τελευταία φορά που ακούσαμε για την επιδείνωση της κατάστασης του
Στέφανου. Και πέρασαν τρεις μέρες μέχρι να τον θάψουν.»

Ο Λάζαρος τράβηξε το κεφάλι του πίσω με απορία. «Οι πληγές του δεν ήταν στην πλάτη του; Πού
τον μαστίγωσαν;

«Αρνήθηκαν να πουν· και δεν είδαμε ποτέ το σώμα του αγοριού ή την μοναχική ταφόπλακά του —
η τελευταία κατοικία του Στέφαν έγινε ένα αίνιγμα που ξεθώριαζε για όλους μας». Το Φάντασμα
«Παρ' όλα αυτά, το αγόρι ήταν αδύναμο και ιδιόρρυθμο με τον δικό του μοναχικό τρόπο. Κι όμως,
Δεν είχε ποτέ δαιμονιστεί, παρά μόνο με ένα παράξενο αλλά αληθινό μυαλό και καρδιά. Συνολικά, πήγε
σε έναν καλά φυλαγμένο τάφο, για πάντα πιστός στον Φανταστικό φίλο του. Και υποψιάζομαι ότι ο
Στέφανος είναι τώρα ασφαλής στον Παράδεισο, εκτός εαυτού, και ίσως για πάντα πιο στριφογυριστός και
μιλώντας στον φίλο του, τον Βίκτορ.

«Ήταν σκοτεινές εποχές», δήλωσε ο Λάζαρος αναστενάζοντας.

«Ήταν μια σκοτεινή εποχή για όλους», επιβεβαίωσε ο Μέδικι, «ειδικά για άτομα, τόσο ανόητα όσο και σοφά, που δεν μπορούσαν εύκολα να συνεισφέρουν τα δέκατά τους στην Εκκλησία. Και για όσους από εμάς μπορούσαμε, που ήμασταν μορφωμένοι και που τολμούσαμε να ρίξουμε μια αχτίδα φωτός ή ελπίδας στις μακριές και εκτεταμένες σκιές της Εκκλησίας, αυτές ήταν πραγματικά τρομερές εποχές».

«Κι όμως, με τον πλούτο σου, μπορούσες εύκολα να πληρώσεις τα δέκατά σου, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο Λάζαρος, υπονοώντας ότι οι Μέδικοι μπορεί να είχαν υποφέρει λιγότερο από τους περισσότερους.

Το φάντασμα έγνεψε καταφατικά. «Είναι αλήθεια. Τα πήγα καλά, ακόμα και με τα υπερβολικά γενναϊόδωρα δέκατα που έδινα. Η Εκκλησία αγαπούσε ιδιαίτερα τους πλούσιους. Απαιτούσαν ακριβώς όσα χρειαζόνταν από τα ταμεία των εύπορων για να κρατήσουν τους πλούσιους στη θέση τους και, ταυτόχρονα, τους φορολογούσαν βαριά, έτσι ώστε να μην γίνονται πιο πλούσιοι από ό,τι ήταν. Η Εκκλησία επέτρεπε μόνο στον εαυτό της, στους οικονομικούς και παπικούς εκπροσώπους της και στους πιστούς υποτελείς της ευγενείας να αυξήσουν τον πλούτο τους. Παρ' όλα αυτά, έδωσα φιλανθρωπικά δέκατα και καλά λόγια στον κλήρο πριν τους στείλω να φύγουν, και καταριόμουν σιωπηλά το ίδιο το έδαφος πάνω στο οποίο περπατούσαν.»

«Μυστικά, έβρισκα αυτούς τους αυτοδικαιούμενους και εγωκεντρικούς άνδρες της Εκκλησίας, εντελώς αξιολογημένους. Τους περιφρονούσα, παρομοιάζοντάς τους με μια μεγάλη πλημμύρα νωθρών βδέλλων που αντλούσαν από τα υλικά αγαθά και τις προσπάθειες όλων των ανθρώπων με τους οποίους έρχονταν σε επαφή. Και σε αντάλλαγμα για τέτοια υλικά κέρδη, πρόσφεραν απλώς άχρηστα λόγια εξουσίας, δαπανηρή άφεση αμαρτιών και ψεύτικες υποσχέσεις για τον Ουρανό. Πράγματι, περίμεναν πραγματική και απτή περιουσία σε αντάλλαγμα για να πουν απλές ανοησίες με τη της θρησκευτικής και πολιτικής ρητορικής. Και είτε οι κατασχέσεις τους αποτελούνταν από μερικούς λαγούς και κομμένα λαχανικά από έναν χωρικό και τη σύζυγό του, είτε από ένα πουγκί με χρυσό και αρκετά άλογα από έναν άρχοντα και την κυρία του, αυτοί οι άντρες θεωρούσαν τα λόγια, τις προσευχές και τις υποσχέσεις τους - την φλυαρία τους - εξίσου πολύτιμη με οποιαδήποτε εισφορά, οποιουδήποτε ποσού, που επιβαλλόταν σε οποιοδήποτε άτομο. Άλλωστε, στα μάτια τους, η υπόσχεση της αιώνιας ζωής ήταν εξίσου πολύτιμη για έναν φτωχό όσο και για έναν βασιλιά. Και παρόλο που η ιδέα της αθανασίας μπορούσε στιγμιαία να καταστείλει την πείνα ενός πεινασμένου στομαχιού ή ακόμα και να χαλαρώσει τα κορδόνια του πιο σφιχτού πορτοφολιού, η πικρή αλήθεια του θέματος είναι η εξής: δεν μπορεί κανείς να χορτάσει με λόγια, πριν καβαλήσει στην πόλη για μια προσευχή, με την ελπίδα να εκπληρώσει μια υπόσχεση. Ακόμα και οι νωθοί, ανίκανοι και φλυαροί άντρες της Εκκλησίας το γνώριζαν αυτό. και αυτός ακριβώς ήταν ο λόγος που απαιτούσαν από όλους ό,τι αρνούνταν να εξασφαλίσουν για τον εαυτό τους: κυνηγημένο θηράμα, συγκομισμένα λαχανικά, καλοθρεμμένα άλογα, οικογενειακές περιουσίες και τον ιδρώτα και την εργασία όλων των σιδηρουργών όλων των επαγγελμάτων. Και όλο τον πλούτο που σου προσπαθείς τόσο των φτωχών όσο και των πλούσιων, απαιτούσαν ως οφειλόμενες πληρωμές δεκάτων εφ' όρου ζωής που οφείλονταν στην Εκκλησία.

«Δέκατα;» ρώτησε ο Μέδικι με δυσπιστία, προτού ενορχηστρώσει μια νέα πορεία συλλογισμού. «Να αφιερωθούν στον Θεό; Πίστευαν αυτοί οι άνθρωποι της Εκκλησίας ότι ήταν ο Θεός;» Το Φάντασμα χάιδεψε για λίγο το πηγούνι του σε μια μελοδραματική επίδειξη περισυλλογής. Έπειτα γέλασε και έλεγξε δυνατά τους υπολογισμούς του. «Αν θυμάμαι καλά, ο Θεός δεν υποφέρει από την πείνα, ούτε πηγαίνει πέρα δώθε με άλογο· ούτε πηγαίνει στην πόλη για υπερβολικές αγορές». Η διάθεση του Μέντιτσι σκοτείνιασε και κοίταξε κατάματα τον Λάζαρο. «Όχι, αυτά τα δέκατα προορίζονταν για τον άθλιο και πολυτελή τρόπο ζωής του κλήρου της Εκκλησίας και της στενής του παρέας. Και από την πλευρά μου, ο κλήρος, μαζικά, ως τίποτα περισσότερο από κοινοτικές φωλιές πειθαρχημένων κλεφτών, αποφασισμένοι να κατάσχουν τον πλούτο όλων των θεοσεβούμενων λαών. Κινούνταν με τον ίδιο τρόπο, όπως θα έκανε μια επίμονη και εξουθενωτική ασθένεια - συμπεριφερόμενοι ακριβώς ως μια εξαπλούμενη και απεριόριστη μόλυνση. Η μέθοδός τους δεν μου ήταν άγνωστη, όπως μπορώ να βεβαιώσω, έστω και σταδιακά. Πρώτον, ο κλήρος θα μόλυνε τα μυαλά των απλών ανθρώπων με τη διαφθορά των κοινών μυαλών, φυτεύοντας άσκοπους σπόρους καχυποψίας, ανησυχίας και αυτοαμφισβήτησης. Δεύτερον, ο κλήρος θα διαφθείρει σταθερά τους πληγέντες λαούς, χορηγώντας τους τακτικά με σκοπό την αντικατάσταση όλων των προηγούμενων αισθημάτων αξίας και αρετής τους με εξασθενημένα συναισθήματα αναξιοσύνης και ενοχής. Τέλος, όταν ο λαός ήταν στα πιο αδύναμα του σημεία και τελικά πίστευε ότι ήταν η μοναδική αιτία και το αποτέλεσμα για κάθε δυσάρεστο και επαίσχυντο γεγονός στον κόσμο, ο κλήρος έκανε την κίνησή του να τον καταβροχθίσει, σχεδόν μέχρι θανάτου -αλλά όχι εντελώς- καθώς βασιζόταν και αντλούσε σταθερά από την συνεχιζόμενη υλική του αξία. Και τέλος, ο κλήρος να χρησιμοποιήσει αυτή τη νεοαποκτηθείσα αξία για να μολύνει ακόμη περισσότερες μάζες προηγουμένως ικανοποιημένων και ανυποψίαστων λαών, για να προωθήσει τα γήινα κέρδη της. Πράγματι, αυτή η μέθοδος μαζικής και επαναλαμβανόμενης μόλυνσης σχεδιάστηκε σε μεγάλο βαθμό για να εξαπλωθεί σαν μια μάλιστα συλλογικής δουλειάς - όλα αυτά για χάρη της συσσώρευσης περισσότερου πλούτου για την κοσμική Εκκλησία, με τη μορφή αθάνατων δεκάτων.

«Δέκατα, για τον Θεό;» ρώτησε ξανά ο Μέδικι, ακουμπώντας σε ένα ανεξάρτητο τμήμα κιγκλιδώματος καθώς έστρεψε το βλέμμα του προς τη θάλασσα. «Η Εκκλησία δεν γνώριζε σεμνότητα ή ενσυναίσθηση στο την ακόρεστη επιθυμία τους να λεηλατήσουν κάθε κοσμική περιουσία - από την κατάσχεση του πενιχρού καλάθιού με τα λαχανικά ενός χωρικού μέχρι την κατάσχεση κάθε τρίτου αλόγου στις επαρχίες του· η τερατώδης όρεξή τους δεν ικανοποιήθηκε ποτέ. Και μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι η Εκκλησία δεν έδωσε ποτέ τα λαχανικά των χωρικών στους πεινασμένους ή τους άπορους· και σίγουρα δεν τα πρόσφεραν στον Θεό ως ολοκαύτωμα. Θα σας πω ακριβώς τι έκαναν με αυτά - τα πήραν για τον εαυτό τους. Παχύσαρκοι ιερείς, επίσκοποι και εισπράκτορες δεκάτων έτρωγαν με αυτά, μόνο και μόνο για να ρίξουν στις γούρνες των δικών τους παχυνόμενων χοίρων, όσες μερίδες φαγητού τους περίμεναν για περισσότερο από ένα μόνο γεύμα· αφήνοντας τους χωρικούς να παρηγορούν τα κλάματα και τα πεινασμένα παιδιά τους, τα οποία υπέφεραν από άλλη μια βραδιά, μπολ με βραστό

νότα βοτάνου.

Ο Μέντιτσι γύρισε προς τον Λάζαρο και έγνεψε καταφατικά. «Το έχω δει με τα ίδια μου τα μάτια, σου λέω· γνώριζα τον χοντρό ιερέα και το χοιροστάσιό του, καθώς και τους άτυχους χωρικούς». Ο Μέντιτσι χαμογέλασε πονηρά. «Κρυφά, έδωσα στην πεινασμένη οικογένεια τρεις κασιόκες, δύο παιχνίδια για τους δύο παιδιά, ένα γενναιόδωρο πουγκί με κέρματα, και τους έβαλα στον λόγο τους ότι δεν έπρεπε ποτέ να το ομολογήσουν - ειδικά στην Εκκλησία. Άλλωστε, δεν ήθελα ούτε ένα κομμάτι οστού, τένοντα ή τρίχας από αυτές τις τρεις κασιόκες να πέσει στην χοιροτροφική γούρνα, μόνο και μόνο για να ταΐσει τον παχύσαρκο ιερέα, τους συνεργάτες του και τα πιο παχιά γουρούνια. Και οι χωρικοί ήταν εξαιρετικά ευγνώμονες, γνωρίζοντας ότι είχα διακινδυνεύσει την κατάσχεση ολόκληρης της περιουσίας μου επειδή έκανα μια δωρεά εκτός των αρχείων του κληρικού. Η οικογένεια τήρησε τον λόγο της, χωρίς να ομολογήσει τίποτα για το θέμα και δεν ξαναέβρασαν ποτέ χόρτο. Λίγο αργότερα, ο πατέρας αυτής της οικογένειας έγινε ένας από τους αγαπητούς και έμπιστους υπηρέτες μου και τελικά, ένας που μετέφερε «Τα λείψανά μου στην τελευταία τους κατοικία». Ο Μέντιτσι αναστέναξε και χαμογέλασε. «Σίγουρα, δεν θα μπορούσαμε να φροντίσουμε για κάθε χωρικό στην επαρχία· ωστόσο, η Σοφία και εγώ βρήκαμε, στις καρδιές μας, μια βαθιά παρηγοριά στο γεγονός ότι μπορέσαμε να προσφέρουμε μια αχτίδα ελπίδας σε τουλάχιστον μία οικογένεια που έχει ανάγκη.»

Ο Λάζαρος χαμογέλασε. «Είμαι σίγουρος ότι θα ήταν για πάντα ευγνώμονες για την καλοσύνη σου. Και πιστεύω ότι ίσως ξέρω, έστω και στο ελάχιστο, πώς πρέπει να ένιωσες. Κάποτε έκανα κάτι παρόμοιο.»

«Ω;» Ο Μέντιτσι τράβηξε το πηγούνι του προς τα πίσω. «Πες μου, αν μπορείς.»

Ο Λάζαρος έπνιξε ένα γέλιο. Εκφράσεις σεμνότητας και αμηχανίας κατέκλυσαν το πρόσωπό του καθώς ομολόγησε: «Πραγματικά, δεν ήταν τόσο τολμηρό ή διαρκές όσο ήταν η καλοσύνη σου». Σήκωσε τους ώμους του. «Παρ' όλα αυτά, όταν κάποτε ζούσα στις κατακόμβες της Μονής, έφερνα μια μερίδα από το φαγητό μου σε έναν πεινασμένο κρατούμενο. Παρόλο που ο πατέρας μου με είχε συμβουλεύσει να φάω όλο μου το φαγητό και μου είχε απαγορεύσει να πλησιάσω τα κελιά της φυλακής. Με ενοχλούσε να αψηφώ τέτοιες εντολές. Ωστόσο, η ιδέα με εντυπωσίαζε περισσότερο: ότι θα μπορούσα να φάω όλο μου το φαγητό και να αφήσω κάποιον άλλον να μείνει εντελώς άστεγος, ειδικά όταν υπήρχε αρκετό φαγητό για να μοιραστώ. Και καθώς δειπνούσα, ήξερα ότι, αν έτρωγα όλο μου το φαγητό -χωρίς να το μοιράζομαι με μια πεινασμένη ψυχή- τότε θα ένιωθα πιο άδειος, μετά, από ό,τι αν είχα μυρίσει μόνο το φαγητό και δεν είχα φάει ούτε μια μπουκιά. Δεν μπορούσα να αρνηθώ αυτή την ιδέα περισσότερο από όσο μπορούσα να αποδεχτώ το καθήκον μου να υπακούω στις εντολές που μου δόθηκαν. Έτσι, απέλυσα τα καθήκοντά μου και βοήθησα τον κρατούμενο κρυφά - προσπαθώντας ακόμη και να τον ελευθερώσω από την αιχμαλωσία του.»

«Και τον ελευθερώσατε;»

«Αρνήθηκε, γιατί θεωρούσε τον εαυτό του ήδη ελεύθερο.»

«Λοιπόν, όπως λέγεται, «Οι καλοί φίλοι προέρχονται από πεινασμένους, χορτάτους ανθρώπους». Είμαι σίγουρος ότι ήταν

Είμαι βαθιά ευγνώμων για τις ανιδιοτελείς σου προσπάθειες, Λάζαρε.

«Πιστεύω ότι ήταν», δήλωσε ο Λάζαρος χαμογελώντας. «Και μετά, παρόλο που είχα παρακούσει τα καθήκοντά μου, ένιωσα πιο χορτάτος από ό,τι, ίσως, αν είχα φάει τρεις κατσίκες ολόκληρες». Ο Μέντιτσι γέλασε. «Πράγματι. Αυτό ακριβώς το συναίσθημα ήξερα. Ποιος ήταν αυτός ο κρατούμενος;»

Το χαμόγελο του Λάζαρου έσβησε. Χαμήλωσε το βλέμμα του. «Ποτέ δεν έμαθα το όνομά του. Κι όμως, είπε ότι ίσως τον θυμάμαι καλύτερα ως «Φτωχό Άνθρωπο εν Χριστώ».

Η ευθυμία του Μέντιτσι εξαφανίστηκε καθώς σχολίασε: «Υποθέτω ότι υπήρχαν πολλοί τόσο ταπεινοί και αφοσιωμένοι λαοί, που έχουν πεθάνει και ξεχαστεί προ πολλού, οι οποίοι θα μπορούσαν να θυμούνται και να τιμώνται με έναν τόσο ταιριαστό τίτλο αοριστίας και ένδοξης διάκρισης.»

Αιώνια ευλογημένος αυτός ο άνθρωπος, τον οποίο θυμάστε ως τέτοιο, ο Λάζαρος. Είναι ένας τίτλος που θα ζήλευε οποιοσδήποτε Πάπας· κι όμως συνοδεύεται από μια κοινή ρόμπα, την οποία κανείς δεν θα τολμούσε να φορέσει. «Ναι», επιβεβαίωσε ο Λάζαρος, «είναι ταιριαστό· και θα τον θυμάμαι με αυτόν τον τρόπο».

«Πράγματι, ταιριαστό », σχολίασε ο Μέδικι πριν σηκώσει το δάχτυλό του στον αέρα και δηλώσει:

«Και με παρόμοια εξέταση, εφαρμοσμένη εύστοχα, αυτή η έκφραση είναι εξίσου κατάλληλη: ακόμα και όταν η Εκκλησία ξεχειλίζει σαν μια πρησμένη Αμάλθεια από παχυσαρκία, χλιδή και περιττά πράγματα, δεν θα ακούσετε ποτέ έναν άνθρωπο της Εκκλησίας να καυχείται ανοιχτά γι' αυτήν, αποκαλώντας τον εαυτό του «Πλούσιο Άνθρωπο της Εκκλησίας». Άλλωστε, αν πραγματικά αντλούσε τον πλούτο του από το παπικό της ταμείο, τότε δεν θα τον παραδεχόταν ποτέ ανοιχτά, από φόβο μήπως χάσει την πηγή της ζωής του, την πολυτέλεια. Και αν ήταν άνθρωπος της Εκκλησίας, που ειλικρινά δεν απέκτησε τον πλούτο του από τα ταμεία της, τότε η Εκκλησία θα απαιτούσε από αυτόν, όλο τον λογαριασμό της συνεχιζόμενης επιτυχίας του, με τη μορφή πρόσθετων δεκάτων. Έτσι, υπάρχουν πολλοί τέτοιοι πλούσιοι και ευσεβείς άνθρωποι της Εκκλησίας, ζωντανοί και καλά στην υγεία τους, και που θα μπορούσαν ειλικρινά να φορούν έναν τόσο καθοριστικό και πομπώδη τίτλο. Κι όμως, κανείς δεν θα το έκανε ειλικρινά και ανοιχτά. Ξέρεις γιατί, Λάζαρε; Θα σου Από την προσωπική μου οπτική γωνία, η Εκκλησία μοιάζει λίγο περισσότερο από ένα επιχρυσωμένο και δοξασμένο σωρό από σκουλήκια που τρέφεται με την αποσύνθεση μιας αργά ασφυκτικής Ανθρωπότητας, ενώ ταυτόχρονα κρατά μόνη της ανυποψίαστους λαούς κοντά στον θάνατο με τις επαναλαμβανόμενες εκκρίσεις ευσεβούς δηλητηρίου.

Ο Λάζαρος τον επέπληξε. «Τα ασεβή σου σχόλια με έχουν ενοχλήσει πολύ εδώ και καιρό». Θα πρέπει να αποφεύγετε να μιλάτε τόσο σκληρά εναντίον της Εκκλησίας και των υπηρετών του Θεού. Δεν θέλω να συνεχίσω να το ακούω.»

Η ξαφνική επίδειξη έκπληξης του Μέντιτσι κατέρρευσε σε γέλια. Άνοιξε τα χέρια του , σε μια προφανή επίδειξη αυτοπαρουσίασης. «Θα με βάλουν να σταθώ ενώπιον του εκκλησιαστικού συμβουλίου, όταν αυτοί παραμένουν κουφοί και τυφλοί στην ίδια μου την παρουσία; Θα με κρίνει ο κλήρος ένοχο για αίρεση ή μαγεία και θα κατάσχει τα εγκόσμια υπάρχοντά μου, όταν δεν έχω ούτε ένα κομμάτι σάρκας για τον εαυτό μου; Θα υποστώ έναν δεύτερο θάνατο,

φωτιά; Είναι καν δυνατόν να φοβούνται οι νεκροί τον θάνατο; Να βρω την Κόλαση, πάνω σε σκληρά λόγια;» Ο Μέντιτσι άφησε τα χέρια του κάτω. «Προσπάθησα — μάταια».

«Παρουσιάζεις τον εαυτό σου ως μια πικραμένη ψυχή», σχολίασε ξεκάθαρα ο Λάζαρος. «Πώς σου δόθηκε ο Παράδεισος, όταν η καρδιά σου—»

«Ο Θεός ξέρει», παρενέβη ο Μέδικι και αναστέναξε, «κουβαλάω ένα βάρος δυσαρέσκειας για την Εκκλησία. Και για καλό λόγο, αφού ο ίδιος ο Κύριος Θεός δεν απαιτεί ούτε το ένα ούτε το άλλο έναν, Επίτροπο του Χριστού, ούτε έναν στρατό κληρικών, ούτε έναν υπερυψωμένο και θολωτό μαρμάρινο ναό, για να κοινωνήσει με το ποίμνιό Του. Από την εποχή του Αδάμ και της Εύας, και των παιδιών τους, ο Κύριος τους μιλούσε απευθείας, μέσα από τις ίδιες τους τις καρδιές. Και μας ακούει ακόμη και τώρα στις ιδιωτικές μας προσευχές προς Αυτόν. Πού υπάρχει θέση ή ρόλος για την Εκκλησία σε αυτό; Δεν υπάρχει τίποτα, λέω, παρά μόνο στην ανακατεύθυνση και τη διαφθορά της επικοινωνίας με το Θείο.

Τα βογκητά από τις τεντωμένες και διαστελλόμενες ξύλινες σανίδες αντηχούσαν μέσα στο πλοίο και ένα ταλαιπωρημένο σμήνος γλάρων που ξεκουράζονταν στο κατάστρωμα εξερράγη προς τον ουρανό, προς την ακτή. Ο Μέντιτσι βγήκε μπροστά και απευθύνθηκε στον Λάζαρο λίγο πιο προσωπικά. «Θα ήθελα να σου κάνω γνωστό, Λάζαρε, ότι δεν περιφρονώ τον Κύριο Θεό μου απλώς και μόνο επειδή αμφισβητώ την Εκκλησία. Τα δύο δεν θα γίνουν ποτέ ένα. Δεν ανήκουν φυσικά μαζί. Δεν υπήρχε ναός στον Κήπο της Εδέμ - απλώς ένα δέντρο πειρασμού. Ο Πατέρας μας, που κατοικεί στον Ουρανό, και η Αγιότητά Του, που αυτοαποκαλείται Πατέρας της Εκκλησίας, είναι τόσο ξεχωριστοί όσο ο ήλιος και η σελήνη. Οι ξεχωριστές εικόνες τους συνδυάστηκαν σε μια ενιαία, κατασκευασμένη λατρευτική πρακτική από αυτούς τους διεφθαρμένους, οπορτουνιστές και μάταιους ανθρώπους που επιδιώκουν την εξουσία και τον έλεγχο των πόρων των άλλων. Έχω δει τα μυστικά τους με το ίδιο μου το μάτι. Με την προηγούμενη κοινωνική θέση, την τάξη και τα προνόμια, έχω συναναστραφεί με τους πιο πονηρούς και δολοπλόκους από αυτούς. Οι γενναιόδωρες και συνεχείς συνεισφορές μου στην Εκκλησία κράτησαν αυτούς τους πομπώδεις, υποκριτές και παρασιτικούς ανθρώπους μακριά - και ιδιαίτερα μακριά από τα πιο αμφισβητήσιμα αληθινά μου έργα. Μπορεί να μην έχω διαβάσει την Αγία Γραφή, όμως έχω καθίσει ευλαβικά σε εκκλησιαστικά κηρύγματα με την αγαπημένη μου Σοφία, αρκετό καιρό για να θυμάμαι το κήρυγμα της Αγίας Γραφής. Και μια ανάμνηση που ξεχωρίζει στη μνήμη μου είναι αυτή η ίδια η εντολή: «Μην λες το όνομα του Κυρίου του Θεού σου μάταια». Τώρα σε ζητώ αυτό, Λάζαρε. Αν ένας άνθρωπος είναι αρκετά ματαιόδοξος ώστε να επιμένει να αποκαλείται Αυτού Αγιότητα, ισχυρίζεται ότι είναι ο ύψιστος εκπρόσωπος του Χριστού, και ότι μόνο μέσω της Εκκλησίας Του μπορούν άλλοι να βρουν σωστή μετάνοια, άφεση αμαρτιών και επανένωση με τον Κύριο— δεν έχει άδικο γι' αυτό;» Ο Μέδικος πλησίασε τον Λάζαρο ρωτώντας διαφορετικά: «Αν οι ματαιόδοξοι και ευσεβείς άνθρωποι αναλαμβάνουν να μιλούν στο όνομα του Κυρίου, τότε, μέσω αυτής της ματαιοδοξίας, δεν Ομοίως, μάταια αναφέρεις το ίδιο το όνομα Κυρίου του Θεού σου; Δεν είναι αρκετά σαφές;

Ο Λάζαρος απάντησε κουνώντας το κεφάλι του και γυρνώντας αλλού. «Ίσως διαστρεβλώνεις το νόημα για να το κατανοήσεις από την αρχική του πρόθεση».

Ακόμα περισσότερες σανίδες έτριζαν στο κύτος του πλοίου.

Ο Μέντιτσι επέμεινε στο μήνυμά του: «Ο Κύριος γνωρίζει την καρδιά μου, Λάζαρε, γι' αυτό ακριβώς μου δόθηκε ο Παράδεισος. Και ο Κύριος γνωρίζει επίσης τις καρδιές των ασεβών, που μπορεί να σχεδιάζουν μέσω παρέμβασης να μπουν ανάμεσα στον Θεό και τον Άνθρωπο, ενώ ισχυρίζονται ότι είναι το μοναδικό πέρασμα προς τον Παράδεισο - ένα μονοπάτι που κερδίζεται μόνο μέσω δεκάτων, αίματος, ιδρώτα και βασάνων. Αυτοί οι άνθρωποι είναι τέρατα και θα έπιναν με ανυπομονησία και βεβαιότητα το χυμένο αίμα των παιδιών σας για να ικανοποιήσουν την ακόρεστη δίψα τους για δύναμη και έλεγχο με μια ακόρεστη και τερατώδη ματαιοδοξία. Πάντα ήταν έτσι, και θα είναι για πάντα - αυτή είναι η φύση της - ότι το Κακό παραμένει κακό, ενώ «καλό». Αληθινά, όπως ακριβώς η Κακία διακηρύσσει με τον πιο έντονο τρόπο ότι είναι η μόνη οδός προς τη σωτηρία.

Ο Μέδικι εντόπισε την αυξανόμενη ενόχληση στο μάτι του Λάζαρου και απότομα φιλτράρισε τις πολύχρωμες απόψεις του — βελτίωσε περαιτέρω την διάλεξή του, συνδυάζοντας την επιστημονική παρατήρηση και τη μεθοδολογία της έρευνας με τη θρησκευτική πεποίθηση και την παρελθούσα πρακτική για να διατυπώσει τη δική του λογικά συμπεράσματα. «Από την έντονη μνήμη μου, δεν ήταν ούτε ένα βάρος που έβαλα στους ώμους μου, ούτε ένα που μπορούσα εύκολα να απορρίψω, με τη θέλησή μου, χωρίς να χάσω κάθε καλή εικόνα της πονηρής αλήθειας. Και πραγματικά, το βρήκα εντελώς απαράδεκτο για την Εκκλησία να συμπεριφέρεται με έναν ακριβή τρόπο που απαγορεύεται αυστηρά από την Αγία Γραφή. Στις διπροσωπικές της συμπεριφορές, η Εκκλησία είχε διατάξει για πάντα ότι κανένας άνθρωπος δεν πρέπει να κληρονομεί, να επιθυμεί ή να λατρεύει τίποτα στη γη, εκτός από την ευκαιρία μιας θέσης στον Παράδεισο, όπως ακριβώς η Εκκλησία επιθυμούσε και κληρονόμησε κάθε είδους γήινο πλούτο, με τη μορφή των δεκάτων που συλλέχθηκαν την οποία μοίρασε γενναιόδωρα στον τεράστιο κληρο των παπικών αντιπροσώπων του. Ως μορφωμένος άνθρωπος, πειθαρχημένος και αυστηρός μελετητής, δεν μπορούσα εύκολα να παρακούσω τα δικά μου καθήκοντα και τις σχολαστικές μεθόδους παρατήρησης και, ταυτόχρονα, να αγνοήσω τις αρνητικές επιπτώσεις της ασκούσας Εκκλησίας. Ούτε θα έκλεινα τα μάτια μου στις πολλές αιτίες φόβου, φτώχειας, τα βασάνα και τον θάνατο, που συνέβαιναν σε αφθονία, υπό την αδίστακτη κυριαρχία του. Δεν μπορούσα—εγώ δεν θα το έκανε. Και γι' αυτό, όπως σωστά μαντέψατε μέσα μου, η μνησικακία είναι ένας σταυρός που θα κουβαλάω πάντα.

Το πλοίο έγειρε απότομα και έστριψε σε πιο απότομη γωνία, με τις σανίδες του κύτους του να θρυμματίζονται και να σκάνε ανάμεσα στις πέτρες της ακτογραμμής και τη βαρύτητα του μεταβαλλόμενου βάρους του, ο Λάζαρος στηρίχτηκε και κοίταξε το Φάντασμα με τα ανασηκωμένα φρύδια. Το πλοίο σταθεροποιήθηκε καθώς μια νέα σιωπή καθόταν. Ο Μέντιτσι σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος του και συνέχισε, σαν να μην είχε μετακινηθεί ποτέ το πλοίο. «Ως ένα άλλο εξαιρετικό παράδειγμα παπικής πρακτικής, όπου η Εκκλησία κλέβει τους φτωχούς για το δικό της όφελος, κάποτε είδα μια επιχρυσωμένη άμαξα κληρικού στην πλατεία της πόλης, εξοπλισμένη

με έξι άλογα με χορδές και έναν υπερβολικά παχουλό ηνίοχο. Η άμαξα στεκόταν ακίνητη μπροστά σε ένα ένα τσαγκάρη, με το εσωτερικό του γεμάτο με καλοφτιαγμένα παπούτσια. Αρχικά, δεν έδωσα σημασία στη στιγμή. Και ίσως να συνέχιζα το δρόμο μου, αν δεν είχα τραβήξει την προσοχή μου κάποιο από τα ιδιαίτερα σημάδια του αλόγου. Η περιέργεια με κυρίευσε. Έτσι διέσχισα το δρομάκι για να δω καλύτερα το ζώο και, καθώς δεν ήμουν ακόμα σίγουρος για την ταυτότητά του, το φώναξα. Το άλογο έσφιξε τα αυτιά του και με εντόπισε. Ήταν ένα ωραίο και ευγενικό άλογο. Ήταν με το όνομα Μπάρλοου - η Μαγκνταλένα βοήθησε να του δοθεί όνομα όταν ήταν απλό πουλάρι. Ο Μπάρλοου φρόντιζε τακτικά τους κήπους για μια οικογένεια χωρικών που ζούσε στα πρώην εδάφη των γονιών του Στέφαν. Παρ' όλα αυτά, δεν περίμενα ότι ο Μπάρλοου θα πάλευε τόσο σθεναρά ενάντια στα δεσμά του, ακόμη και να τρομάξει τα άλλα άλογα και να προκαλέσει οργή στον αμαξά . Ο αμαξάς έβγαλε το μαστίγιό του προς το μέρος μου, ουρλιάζοντας δυνατά ακόμη και για τον Πάπα στη Ρώμη . Έπειτα χτύπησε το ζώο μέχρι που το στόμα του έμεινε αφρός. Ο Μέντιτσι αναστέναξε. «Από εκείνο το πρωί, πάντα μετανιώνω που φώναξα τον Μπάρλοου όπως έκανα. Σίγουρα, μπέρδευα το ζώο μόνο με ίσως σκόρπιες αναμνήσεις από πιο ευχάριστα και νεανικά χρόνια, που είχαν πεθάνει και είχαν φύγει.» Το Φάντασμα έγενεψε καταφατικά. «Πραγματικά, πολλή καλοσύνη χάθηκε στις σκιές εκείνων των σκληρών ημερών, όπου φαινόταν ότι ακόμη και τα ζώα ήταν σαν αξιολύπητα κελύφη του παλιού τους εαυτού.»

«Ωστόσο, υπάρχει ακόμα πολλή καλοσύνη στον κόσμο· και οι μέρες δεν μένουν ποτέ σκοτεινές.» Ο Λάζαρος σχολίασε. «Αυτό είναι σαφώς γνωστό στην Αγία Γραφή. Δεν έχετε διαβάσει τέτοια εδάφια, κύριε;»

Ο Μέντιτσι σήκωσε τους ώμους του άτονα, σχηματίζοντας ένα αχνό χαμόγελο στην άκρη του στόματός του. «Το είχα σκοπό —όταν έβρισκα χρόνο. Δυστυχώς, μου τελείωσε ο χρόνος—όταν πέθαινα.» Σήκωσε το φρούδι του και παραδέχτηκε: «Είχα ένα αντίγραφο των γραφών στη βιβλιοθήκη μου εκείνη την εποχή. Μου το παρέδωσε η οικογένεια Μέδικι. Ήταν αρκετά μεγάλο, παλιό και βαρύ, με περίτεχνες ραφές και σφιχτές ραφές στα δεσίματά του. Τα φύλλα ήταν γεμάτα με πολύχρωμες ζωγραφισμένες εικόνες και επιγραφές. Μου είπαν ότι ήταν ένα από τα τρία μόνο που δημιουργήθηκαν από Νορβηγούς Βενεδικτίνους μοναχούς στην ιταλική περιοχή της Ούμπρια. Συνειδητοποίησα ...»

ήταν ο παλαιότερος τόμος στη βιβλιοθήκη της οικογένειάς μου, η οποία ήταν αρκετά εκτενής εκείνη την εποχή.

Ο Λάζαρος έριξε ένα προβληματισμένο βλέμμα στις σανίδες του πατώματος πριν ρωτήσει τον Μέντιτσι:

«Και με ένα τόσο όμορφο βιβλίο, δεν θυμάσαι ούτε έναν στίχο από αυτό;»

«Ποτέ δεν έβρισκα ούτε μια στιγμή ελεύθερη.» Η συμπεριφορά του άλλαξε απότομα με ένα πονηρό χαμόγελο. «Κι όμως, εξυπηρετούσε έναν πολύτιμο σκοπό, ακόμα κι αν δεν άνοιξε ποτέ· απλώς και μόνο επειδή βρισκόταν στο ράφι.»

«Είναι η θέση του;»

«Πράγματι. Ήταν το πρώτο βιβλίο στο ράφι, τοποθετημένο τέρμα αριστερά και ακριβώς κοντά και στο ίδιο επίπεδο με την όραση μιας κοντής, ευέξαπτης και ζηλώτριας Ιταλίδας κοντά στην είσοδο του

η μελέτη μου.

"Σοφία;"

«Όχι. Η θετή μητέρα της—η θεία της εξ αίματος. Και αυτός ο αρχαίος οικογενειακός τόμος ήταν το πρώτο πράγμα που πρόσεξε με ευλάβεια, σχολιάζοντάς το με κάθε πέρασμα.» Αυτός ο σχολαστικά τοποθετημένος και κλειστός τόμος αποστράγγιζε τη φωτιά από τα μάτια της κάθε χρόνο, πριν πατήσει το πόδι του στο γραφείο μου. Ήταν ένα δίκαιο λιοντάρι που πλησίαζε και ένα ανεκτικό αρνί που έφευγε.» Ο Μέντιτσι γέλασε. «Με την πάροδο του χρόνου, οι γραφές έκαναν καλά για να με προστατεύσουν από τον θειάφι φανατισμό της πεθεράς μου.

«Φαίνεται ότι θαύμασε πολύ το βιβλίο.»

«Απόλυτα. Ήταν πολύ παλαιότερο από τις οικογενειακές γραφές της.»

«Κι όμως, ποτέ δεν σου ζήτησε να δεις μέσα του—να δεις τις λέξεις, τις εικόνες και τις σελίδες του;»

"Όχι."

«Σε ρώτησε ποτέ αν διάβασες από το βιβλίο;»

«Ποτέ εν παρόδω.»

«Απλώς συμπέρανε ότι το διάβασες επειδή υπήρχε εκεί;»

«Ναι», κατάφερε να γελάσει ο Μέντιτσι.

Ο Λάζαρος συλλογίστηκε, προβληματισμένος, πριν προτείνει: «Φαίνεται σαν να χρειαζόταν να κλείσει και να αφήσει τις γραφές άθικτες περισσότερο από ό,τι εσύ χρειαζόσουν να τις μετακινήσεις και να τις χρησιμοποιήσεις.»

Ξέσπασαν και οι δύο σε γέλια.

«Φυσικά, η μητέρα μου δεν πείστηκε τόσο εύκολα», τόνισε το Φάντασμα. «Οι δυο τους ήταν σαν τη νύχτα με τη μέρα. Όταν οι καλεσμένοι της πέρασαν από το γραφείο και εντόπισαν το παλιό κάθε χρόνο, ρωτούσαν πάντα γι' αυτό. Στο οποίο η μητέρα μου απαντούσε πιστά: «Αυτό το συγκεκριμένο δέσιμο δεν ανήκει σε κανέναν άλλον παρά στον ίδιο τον Αμφισβητούμενο Θωμά.»

«Από τον Απόστολο, Θωμά;»

«Το ίδιο ακριβώς. Και όταν είχε πρόβλημα μαζί μου, με φώναζε πάντα με αυτό το όνομα, ειδικά στις πιο τολμηρές μέρες μου ως νεαρό και πεισματάρικο αγόρι. Με φώναζε τόσο συχνά που οι καλεσμένοι της με αποκαλούσαν κατά λάθος Δάσκαλο Τόμας, αντί για Δάσκαλο Γκρέγκορι. «Ήταν αρκετά ανησυχητικό κατά καιρούς—και έτσι ήταν». Το Φάντασμα αναστέναξε και δεν κοίταξε πουθενά, αναλογιζόμενο τις προσωπικές αναμνήσεις αιώνων που είχαν περάσει.

Περπάτησε λίγο, σκέφτηκε λίγο περισσότερο και τελικά συνέχισε: «Ως πρώην υπηρέτης του Αβαείου, με πρόσβαση σε ολόκληρο το βιβλιοπωλείο του Αβαείου, πρέπει να παραδεχτώ ότι σίγουρα είστε πιο έμπειροι στους Βιβλικούς τρόπους από εμένα. Ωστόσο, μιλάω για την Εκκλησία μόνο με τρόπους που ταιριάζουν με τα γεγονότα της στην Ιστορία. Δεν σας λέω ψέματα ως προς αυτό. Και ούτε οι πολλοί ομολογημένοι τρόποι της Εκκλησίας και τα διάφορα αρχεία της Ιστορίας ψευδομαρτυρούν εναντίον τους - όλες οι αφηγήσεις και τα αρχεία μοιράζονται τις ίδιες αλήθειες. Έτσι, όπως ακριβώς

Εσύ γνωρίζεις καλά την Αγία Γραφή, εγώ είμαι εξίσου γνώστης της Ιστορίας, και ιδιαίτερα της τέχνης του πολέμου, και των πολλών γεγονότων που διαμόρφωσαν την Εκκλησία.

«Όπως η αδιαμφισβήτητη ιστορική σου αφήγηση για «δοξασμένους σωρούς από σκουλήκια»—ήταν κι αυτό μέρος της μαθημένης σου Εκκλησιαστικής Ιστορίας, Μέδικοι;»

Το Φάντασμα πάλευε με τις διαρκώς παραμορφωτικές εκφράσεις ευθυμίας πριν συνέλθει. «Λοιπόν, όχι ακριβώς. Κι όμως, για χάρη ενός ελκυστικού λόγου, μιας κατά τα άλλα, απελπιστικά στεγνής ύλης όπως η Εκκλησία, τέτοιες εκφράσεις προσθέτουν μια απόχρωση χρώματος, έτσι δεν είναι;»

Ο Λάζαρος γύρισε τα μάτια του. «Εξέφρασες μόνο μαυρίλα. Το μαύρο είναι μια σκιά;»

Ο Μέδικοι γέλασε και εν μέρει παραιτήθηκε από την ελευθερία της ανεξέλεγκτης έκφρασής του. «Λοιπόν, ίσως ήμουν λίγο απεριόριστος με τη γλώσσα μου· παρακαλώ συγχώρεσέ με. Θα κάνω καμία περαιτέρω προσπάθεια να μεταδώσω την Αγία Γραφή, αφού δεν είμαι τόσο εξοικειωμένος με αυτήν όσο εσείς. Ωστόσο, πρέπει να μου επιτραπεί να εκφράσω τις απόψεις μου για την Εκκλησία από μια καθαρά ιστορική οπτική γωνία, παρόλο που μπορεί αρχικά να είστε αντίθετοι σε ορισμένα μέρη τους.

Ο Λάζαρος σήκωσε τους ώμους του και συμφώνησε υπό όρους: «Αρκεί το χρώμα της περιφρόνησής σου για την Εκκλησία να μην είναι τόσο εκτυφλωτικά έντονο».

«Λοιπόν, όντως ήταν, με άπειρους τρόπους—»

Ο Λάζαρος στένεψε το βλέμμα του και τον διέκοψε απότομα.

Το Φάντασμα σήκωσε το δάχτυλό του στον αέρα, χαμογέλασε πονηρά και ολοκλήρωσε ευγενικά τη δήλωσή του. «Ωστόσο, για χάρη σας, θα διαγράψω από τις ανακοινώσεις μου κάθε αναφορά σε σκουλήκια και απόλυτη απέχθεια για την αρπακτική ευσέβεια και θα σας μεταφέρω απαλά, ίσως μια πιο εύπεπτη εκδοχή της ιστορίας της Εκκλησίας - όπως τη θυμάμαι καθαρά, να ξέρετε».

«Ίσως μια πιο εύγευστη εκδοχή —κάτι άλλου;» Ο Λάζαρος άφησε να εννοηθεί ότι άλλαξε θέμα. «Ίσως, περισσότερα για την αγαπημένη σου Σοφία;»

«Πολύ καλά τότε. Ίσως θα μπορούσα να σας πω πότε ζήτησα για πρώτη φορά από τους θετούς γονείς της Σοφίας το χέρι της σε γάμο; Να σας πω για εκείνο το φρικτό γεγονός, μαζί με το δικό του, «Βιβλίο του Ντον»;»

Τα αυτιά του Λάζαρου τεντώθηκαν και έγειρε το κεφάλι του σαν περίεργο σκυλί. «Βιβλίο του Δανιήλ», εννοείς;

Ο Μέντιτσι γέλασε. «Ναι, ακριβώς. Η θεία της Σοφίας γάβγισε το ίδιο. «Ήταν μια αρκετά ακατάλληλη στιγμή για μένα· κι όμως αρκετά αστεία και γεμάτη γεγονότα.»

«Θα ήθελα να το ακούσω», παραδέχτηκε ο Λάζαρος χαμογελώντας ξανά και ξαναβρήκε την ψυχραιμία του.

«Τότε θα σου πω—ίσως καθ' οδόν προς την Ιταλία. Υποθέτω ότι ίσως σου αρέσει η αφήγηση.»

«Είμαι σίγουρος γι' αυτό», απάντησε ο Λάζαρος.

Μια άλλη ρωγμή βροντούσε μέσα από το ξύλινο κύτος, ακολουθούμενη από ήχους μιας ξαφνικής ορμής νερού κάτω από το κατάστρωμα - ακόμα σφηνωμένο στα βράχια, το πλοίο είχε τελικά παραδοθεί στη θάλασσα. Το ξύλο γρύλιζε και έτριζε, και το κατάστρωμα έγερνε μόνο ελαφρώς περισσότερο. Και οι δύο έψαχναν τον απέραντο νότιο ωκεανό και τα αστέρια. Ένας σταθερός άνεμος φυσούσε, κουβαλώντας μέσα του την έντονη γεύση της άλμης του ωκεανού. Ο ήχος των αδιάσπαστων κυμάτων χτυπούσε και γουργούριζε από κάτω τους, χτυπώντας τον αφρό τους στο κύτος του πλοίου. Ο Λάζαρος έσπασε τη σιωπή ανάμεσά τους. «Είπες ότι ο ωκεανός είναι ίσως βαθύτερος από τα σύννεφα, ψηλά», δήλωσε ο Λάζαρος. «Είναι ακόμη βαθύτερος από τα αστέρια, ψηλά;» «Το ίδιο το στερέωμα; Νομίζω πως όχι», απάντησε ο Μέδικι.

«Έχεις πετάξει ποτέ στα αστέρια;»

Το Φάντασμα γέλασε πλατιά. «Φυσικά και όχι. Και δεν θα τολμούσα να το ρισκάρω, από φόβο μήπως με εντοπίσει κάθε άγγελος που υπάρχει. Δεν υπάρχει πουθενά να κρυφτώ εκεί πάνω», είπε ο Μέντιτσι, γνέφοντας καταφατικά. «Η θέση μου είναι εδώ κάτω, ψάχνοντας για την Κόλαση - και τη Σοφία μου.»

«Ψηλά και χαμηλά, έχω ψάξει— από κορυφές βουνών μέχρι βυθούς ωκεανών.» Το Φάντασμα κοίταξε κατάματα τον Λάζαρο και χαμογέλασε. «Ωστόσο, πιστεύω ότι η αναζήτησή μου τελείωσε, με εσένα ως οδηγό μου.» Έπειτα κοίταξε τη θάλασσα και συνοφρυώθηκε. «Και πραγματικά απεχθανόμουν να ψάχνω στους βυθούς των ωκεανών. Φρικιαστικά και ανεξιχνίαστα θαλάσσια θηρία κολυμπούν στις βυθισμένες κοιλάδες του αιώνιου σκότους.»

«Ακόμα και τα Θαλάσσια Τέρατα;» ρώτησε ο Λάζαρος.

«Ειδικά», επιβεβαίωσε ο Μέντιτσι. «Έχω δει μεγάλα Τέρατα να παραμονεύουν στις πιο βαθιές κοιλάδες: Λευκούς Γίγαντες με τεράστια κεφάλια και χωρίς σώματα. Και πολλά μακριά και χαλαρά πόδια προέρχονταν από αυτό - πόδια τόσο εξαιρετικά μακριά που θα μπορούσαν να εκτείνονται σε όλο το μήκος του μεγαλύτερου εμπορικού πλοίου που έπλεε στον ωκεανό. Και έχω δει τεράστια σώματα Φαντασμάτων χωρίς κεφάλια, τα οποία δεν έμοιαζαν τίποτα περισσότερο από τεράστια καπέλα κολύμβησης γεμάτα με μακριά, ρέοντα μαλλιά - λαμπερά μαλλιά που σκότωναν το θήραμά τους. Επίσης, είδα τεράστιες, χωρίς δόντια θαλάσσιες νυχτερίδες με ανοιχτά στόματα και μακριές ουρές. Και μια φορά, έπεσα πάνω σε έναν απέραντο βυθό με γιγάντιες αχιβάδες. Η μεγαλύτερη από αυτές θα μπορούσε να είχε καταβροχθίσει ολόκληρες δύο άντρες στο απότομα κλειστό καβούκι της». Ο Μέντιτσι φυσώντας και συσπώμενος, προσθέτοντας, «Υπήρχαν και αυτά τα χλωμά και απαίσια πλάσματα με κεφάλια—» Ανατρίχιασε με έντονο συνεχίζοντας, «— ήταν σαν αιωρούμενα κεφάλια, με σειρές από ακανόνιστα δόντια· και τα υπερμεγέθη μάτια τους και τα ανοιχτά στόματά τους κατανάλωναν σχεδόν όλο τους το είναι. Ήταν κεφάλια με μεγάλα μάτια και πολλά δόντια. Φτιάξτε, αν μπορείτε, έναν υποθαλάσσιο κόσμο, μαύρο σαν πίσσα, γεμάτο με άγρια και αδηφάγα, λαμπερά και αιωρούμενα κεφάλια».

«Υπάρχουν τερατώδη κεφάλια στη θάλασσα», ρώτησε ο Λάζαρος, γοητευμένος πλέον πλήρως από τις φανταστικές περιγραφές των Μεδίκων για τέτοιες εξωτερικά γκροτέσκο και τιτάνιες, ωκεάνιες παραξενιές.

«Λοιπόν, δεν ήταν τόσο τερατώδη όσο τα άλλα Θαλάσσια Τέρατα.»

Ο Λάζαρος σάρωσε τα βάθη του κουρελιασμένου καταστρώματος του πλοίου. «Ήταν μεγαλύτερα ακόμη και από το Κόσμημα της Εδέμ;»

Ο Μέδικι ίσως να είχε χωριάσει από μια σκιά αμηχανίας πριν παρουσιάσει ένα κενό, περίπου ενάμισι εκατοστών, ανάμεσα στα δάχτυλά του και παραδεχτεί: «Λοιπόν, είναι—τόσο μεγάλοι· ωστόσο, είναι πραγματικά φρικιαστικοί στην εμφάνιση με τον φαινομενικά ατελή εαυτό τους—πολύ δυσανάλογο—και Φαντασματικοί σε κάθε τρόπο και εμφάνιση, όπως κι εγώ. Μπορείτε να το φανταστείτε αυτό; Φρικιαστικοί, ήταν.

Όταν τους είδα για πρώτη φορά, πίστευα ότι είχα πλησιάσει τις πύλες της Κόλασης, αφού σίγουρα δεν μοιάζουν με κάτι από το θαυμαστό σχέδιο του Κυρίου. Κι όμως, τα συνέλεξα λάθος—ήταν όχι από την Κόλαση. Παρ' όλα αυτά, ακόμη και οι αράχνες μπορεί να είναι πιο όμορφες, παρέα τους, καθώς «Οι αράχνες έχουν ευδιάκριτα σώματα και ικανά πόδια. Κι όμως, κεφάλια που επιπλέουν, χωρίς σώματα ή πόδια;» Ο Μέντιτσι κούνησε το κεφάλι του με αποδοκιμασία πριν ρίξει ένα βλέμμα προς την ακροθαλασσιά. «Είναι λίγο σαν εκείνα τα τριζόνια των σπηλαίων—μεγάλα, μακριά πόδια που φαίνεται να στηρίζουν ένα πολύ μικρό σώμα για ένα συνηθισμένο τριζόνι. Δεν υπάρχει σωστή ισορροπία στα μέρη του σώματός τους.» Ανατρίχιασε ξανά. «Είναι ενοχλητικό, με έναν περίεργο τρόπο.»

Ο Έλτζο συλλογιζόταν τώρα την φαινομενικά περίεργη ιδέα ενός φαντάσματος, που προηγουμένως είχε πειθαρχήσει στη φυσιογνωμία, το οποίο πάσχει από φοβία για παρατηρούμενες οργανικές δυσαναλογίες ή ανατομικές γκροτέσκες. Έσφιξε τα χείλη του για να περιορίσει την αστεία που άρχισε να τον ζεσταίνει από μέσα του. Έπειτα γύρισε και δάγκωσε το χείλος του πριν αντιμετωπίσει τον Μέντιτσι με έναν φαινομενικά σοβαρό και προβληματικό τρόπο. «Κι όμως, τι θα γινόταν αν σου πετούσαν ένα από αυτά τα μικρά κεφαλόπτερα, Μέντιτσι;»

Το Φάντασμα γύρισε και έγενεψε καταφατικά, λέγοντας ψυχρά: «Τότε θα έπρεπε να πεθάνουν».

«Τα Κεφάλαια; »

«Όχι», γάβγισε το Φάντασμα· «Όποιος μου το πέταξε!»

Ο Λάζαρος πνίγηκε και παραδόθηκε σε απόλυτη αστεία κατάσταση, διπλώθηκε και έχασε την ισορροπία του. Κρακ! Πιτσιλιά! Ένα όρθιο τμήμα του κιγκλιδώματος κατέρρευσε στον ωκεανό και, αν ο Μέντιτσι δεν είχε αρπάξει απότομα τον Έλτζο που έσυρε, ο Λάζαρος μπορεί να είχε πέσει με το κεφάλι στη θάλασσα. Το Φάντασμα τράβηξε έναν ταπεινό Λάζαρο πίσω στο πλοίο.

κατάστρωμα πλοίου.

Ο Λάζαρος σηκώθηκε όρθιος. «Κι όμως, εσύ είσαι πνεύμα· το πράγμα θα ήθελε να περάσει καθαρά από μέσα σου.»

Ο Μέδικι τον άφησε ελεύθερο. «Παρ' όλα αυτά, θα συμβεί μόνο μία φορά. Και δεν βλέπω τίποτα το αστείο σε αυτά που θα πρότεινες.»

Ο Λάζαρος συνήλθε. «Συγχωρέστε με, Μέντιτσι. Ήμουν απλώς—»

«Ναι, το ξέρω· και δεν είσαι ο πρώτος που βρίσκει χιούμορ σε αυτό. Ωστόσο, να θυμάσαι ότι ο τελευταίος ζωντανός άνθρωπος που μου πέταξε ένα τριζόνι σπηλαίου, ήταν ο μακροβιότερος ασθενής μου για εκείνη τη σύντομη περίοδο.»

Ο Λάζαρος τον καθησύχασε με ένα αυστηρό χαμόγελο, μισοδιαφεύγοντας, «Δεν θα κάνω κάτι τέτοιο, Μέντιτσι. Και σε ευχαριστώ που με έπιασες».

Ο Μέντιτσι έκλεισε το μάτι και σήκωσε τους ώμους του. «Πίστευα ακράδαντα ότι έπρεπε να πλύνεις το στόμα σου με θαλασσινό νερό. Ωστόσο, απλώς έπιασα τη Σοφία μου όταν έπεσες. Καθώς στέκεσαι τώρα ανάμεσά μας.»

Ο Λάζαρος χαμογέλασε και έγνεψε καταφατικά. «Παρόλα αυτά, σου είμαι υπόχρεος».

«Αρκετά καλά», απάντησε ο Μέδικι, ενώνοντας τα χέρια του στα άμφιά του και λικνιζόμενος πίσω στις φτέρνες του.

Ο Λάζαρος εξέτασε το χαμένο τμήμα του κιγκλιδώματος και την τρικυμιώδη θάλασσα από κάτω, και το μυαλό του ταξίδεψε σε παλαιότερες και πιο απλές μέρες. Διατήρησε μια ιδιαίτερη ανάμνηση μιας μάλλον κωμικής στιγμής όπου αυτός, ο Μιγκέλ και ο Θάτεους ήταν μαζί στην Τρύπα του Πηγαδιού, ξεπλένοντας τα βαρέλια κρασιού της Μονής. Ο Μιγκέλ πήδηξε στο νερό και φώναξε ότι ένα Το Θαλάσσιο Τέρας τον είχε πιάσει. Και παρόλο που ήξερε ότι ο Μιγκέλ προσποιούνταν, αφού ήταν πολύ εξοικειωμένος με κάθε κοιλότητα και σχισμή μέσα στο μικρό σπήλαιο Πηγάδι, ο Θάτεους έτρεξε να σώσει τον Μιγκέλ από το υποτιθέμενο Θαλάσσιο Τέρας, επιπλήττοντας τον Λάζαρο που δεν έκανε τίποτα για να σώσει τον Μιγκέλ από βέβαιο θάνατο. Ο Λάζαρος γέλυσε ντροπιασμένος για πάντα για τους εύπιστους και άτακτους συντρόφους του στις κατακόμβες. Σήκωσε το βλέμμα του στον έναστρο ουρανό.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Μέντιτσι, στενεύοντας τα μάτια του με καχυποψία.

«Δεν έχεις να κάνεις με εσένα», πρότεινε ο Λάζαρος, κουνώντας το χέρι του με το οποίο απέρριπτε την κατάσταση. «Απλώς θυμήθηκα μια στιγμή που είχε περάσει προ πολλού». Έγνεψε καταφατικά, διευκρινίζοντας: «Κάποτε, θεώρησα τον κόσμο πολύ μικρότερο από ό,τι είναι στην πραγματικότητα. Ήταν πιο ευχάριστος, όταν τον νόμιζα, μικρός».

«Πώς κατάλαβες ότι είναι μικρότερο από ό,τι είναι;»

«Λοιπόν, κάποτε πίστευα ότι τα πουλιά μπορούσαν να πετάξουν αρκετά ψηλά, ακόμη και για να φτάσουν στον Παράδεισο.» Σήκωσε τους ώμους του, παραδεχόμενος, «Ξέρω ότι δεν μπορούν, κι όμως ήθελα να το πιστέψω.»

Ο Μέντιτσι χαμογέλασε πονηρά. «Και πώς μπορείς να είσαι σίγουρος ότι τα πουλιά δεν μπορούν να πετάξουν στον Παράδεισο, Λάζαρε;» Άνοιξε τα χέρια του και κοίταξε για λίγο ψηλά. «Έχεις πετάξει τόσο ψηλά και τόσο μακριά, ώστε να έχεις επιθεωρήσει κάθε μέρος του ουρανού;»

Ο Λάζαρος εξέτασε τα μάτια του Μέντιτσι πριν απαντήσει: «Μπορώ να είμαι τόσο σίγουρος όσο κι εσύ, με την ίδια πεποίθηση ότι τα τέρατά σου δεν προήλθαν από την Κόλαση, Μέντιτσι. Έχεις έψαξε τόσο βαθιά και μακριά, ώστε να έχει επιθεωρήσει κάθε μέρος του ωκεανού;

«Δεν είναι τα τέρατά μου», απάντησε ο Μέντιτσι χαμογελώντας. «Κι όμως, ίσως μπορούμε να είμαστε,

«είμαι σχεδόν βέβαιος και για τις δύο έννοιες». Έγνεψε καταφατικά και επαίνεσε τον Λάζαρο. «Υπάρχει πραγματικά ένας διορατικός και συνειδητός αλχημιστής που κρύβεται μέσα σου».

«Και με την ισορροπία πίστης και αμφιβολίας σου, πιστεύω ότι μπορείς επίσης να γίνεις ένας εξαιρετικός μοναχός», μετέφερε ο Λάζαρος, περνώντας, καθώς περπατούσε προς το κέντρο του καταστρώματος του πλοίου. Ο Μέδικι τον ακολούθησε.

Πάτησαν πάνω από τα σκόρπια συντρίμια και προχώρησαν σε ένα σχετικό ξέφωτο κοντά στην είσοδο του αμπαριού. Ο Λάζαρος σταμάτησε και έκλεισε τα μάτια του. Ο Μέντιτσι γύρισε τον Λάζαρος. Τον παρακολούθησε να παίρνει μια βαθιά ανάσα και να γέρνει χαριτωμένα το κεφάλι του πάνω-κάτω, και από τη μία πλευρά στην άλλη. Και απ' έξω και από μέσα του, ο Λάζαρος άντλησε την ευκρίνεια και την κατεύθυνση από την έντονη αίσθηση προσανατολισμού ενός Έλτζο, πάνω στην οποία ταυτόχρονα επικάλυψε τις άψογες αναμνήσεις των χαρτών του Αβαείου. Γύρισε και άνοιξε τα μάτια του προς το νοτιοανατολικό ορίζοντα του ωκεανού. Ο Μέδικι εντόπισε τις πλέον διευρυμένες κόρες των ματιών του, και το φαινομενικό μαύρο χρώμα τους σχεδόν στέγνωσε όλη τη μπλε απόχρωση από τα μάτια του Λάζαρου. «Θα βρούμε τη νέα μας πορεία προς αυτή την κατεύθυνση», δήλωσε ο Λάζαρος, δείχνοντας προς τον ορίζοντα του ωκεανού. «Να φύγουμε;»

Ο Μέδικι τον σταμάτησε— κοίταξε προς τον ουρανό, εντόπισε τον πολικό αστέρα και ακολούθησε την πορεία των αστερισμών προς τα κάτω, μέχρι που το βλέμμα του έπεσε παράλληλα με το δείχνοντας δάχτυλο του Λάζαρου, και ακριβώς στην υπολογισμένη κατεύθυνσή του προς το μακρινό νησί της Κορσικής. Σούφρωσε τα χείλη του και κούνησε το κεφάλι του. «Και τολμάς να με κατηγορείς για μαγεία, όταν απλώς έφερα έναν λαγό; Πώς τα καταφέρνεις τόσο τέλεια με κλειστά μάτια;»

Ο Λάζαρος χαμογέλασε και άνοιξε τα φτερά του. «Δεν είσαι ο μόνος από εμάς με μια ικανότητα που δεν είναι μαγεία».

Το Φάντασμα αναστέναξε. «Αρκετά ασαφές· καλή στροφή.»

Ο Λάζαρος ρώτησε: «Να χαράξουμε πορεία για την Κορσική;»

Ο Μέδικι άπλωσε το χέρι του προς τους ουραμούς. «Πάνω και εμπρός, με τη Χάρη του Θεού· φώτισε το δρόμο, Αδελφέ Λάζαρε».

Ο Λάζαρος έλαμψε, γύρισε και άνοιξε τα φτερά του.

Σαν ένας, εγκατέλειψαν τα συντρίμια και πέταξαν στον νυχτερινό ουρανό, κάνοντας κύκλο μόνο μία φορά πριν χαράξει μια σκόπιμη πορεία προς τη θάλασσα. Το Κόσμημα της Εδέμ βυθίστηκε στο βάθος. Τα εδάφη της Γαλλίας χάθηκαν. Και κάτω από τη λάμψη μιας νέας ανατολής σελήνης, η ταραγμένη επιφάνεια του ωκεανού τελικά λειάνθηκε σε ένα λαμπερό φύλλο καπνισμένου γυαλιού. Ακόμα ψηλότερα, σκαρφάλωσαν, μέχρι που τα απλωμένα νερά του Κόλπου του Λεόν φάνηκαν να καταπίνουν ολόκληρο τον κόσμο, για άλλη μια φορά, όπως μόνο ο Νώε θα μπορούσε να γνωρίζει. Ωστόσο, ακόμη και με το άχαρο θαλασσινό τοπίο του νερού και τον άπειρο ορίζοντα, ο μεταναστευτικός Έλτζο και ο ψυχρά υπολογιστικός Φάντασμα δεν λυγίστηκαν ποτέ από την εναέρια πορεία τους ανάμεσα στη γη και τον ουρανό. Μαζί, χρησίμευσαν ως ένα απαραίτητο σύνολο οργάνων, ακόμη και για να ανταγωνιστούν τους

τα πιο αξιοσημείωτα εργαλεία πλοήγησης οποιουδήποτε καπετάνιου πλοίου. Ήταν σαν μια πυξίδα και ένας εξάντας που πετούσαν ψηλά, πλέοντας ευθεία πάνω από μια υφάλμυρη άβυσσο του ωκεανού.

Όσο αφύσικοι και χαρισματικοί κι αν φαινόταν ένα τέτοιο ζευγάρι συμπληρωματικών συντρόφων, ο Λάζαρος και οι Μέδικοι δεν είχαν ακόμη ανακαλύψει ότι η Μοίρα σύντομα θα απαιτούσε από αυτούς ανυπολόγιστη προσπάθεια και ανυπολόγιστο χρόνο για να αναιρέσουν αυτό που είχε συμβεί έκτοτε στον κόσμο. Ωστόσο, αυτό το κομβικό σημείο στην Ιστορία δεν είχε συμβεί ακόμη σε αυτούς - ή στην Ανθρωπότητα, άλλωστε.

[Τέλος Βιβλίου 1: Ανάσταση]

Αυτό το λογοτεχνικό έργο δημιουργήθηκε αποκλειστικά με αφιέρωση

Έντγκαρ Άλαν Πόε (1809—1849)

— Είθε η κληρονομιά του να ζει μέσα σε όλους μας —

~[GothicNovel.Org](https://www.GothicNovel.Org)~